

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

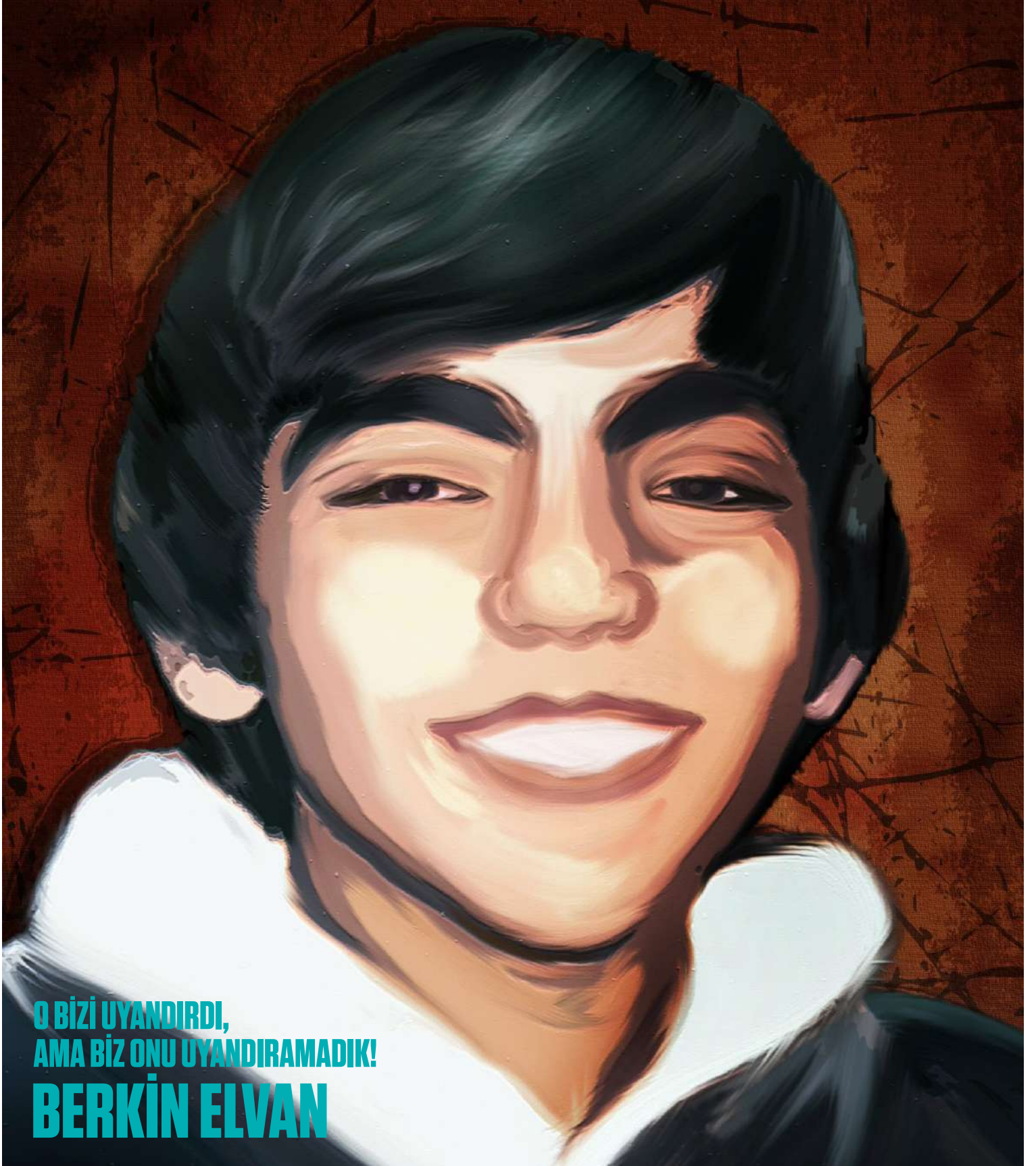
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

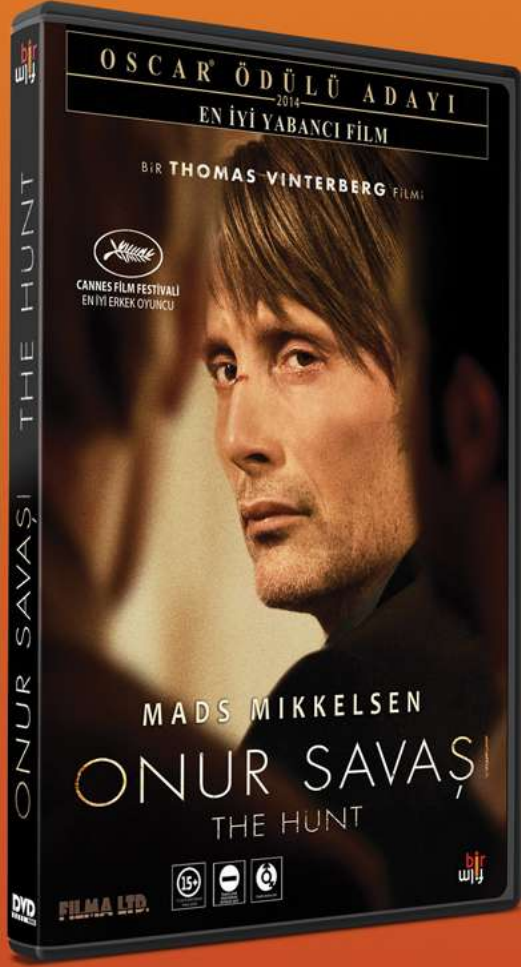
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

O BİZİ UYANDIRDI,
AMA BİZ ONU UYANDIRAMADIK!
BERKİN ELVAN

EN SEVDİĞİNİZ OYUNCULAR, EN SEVDİĞİNİZ YÖNETMENLERİN
EN İYİ FİLMLERİNDE EVİNİZDE

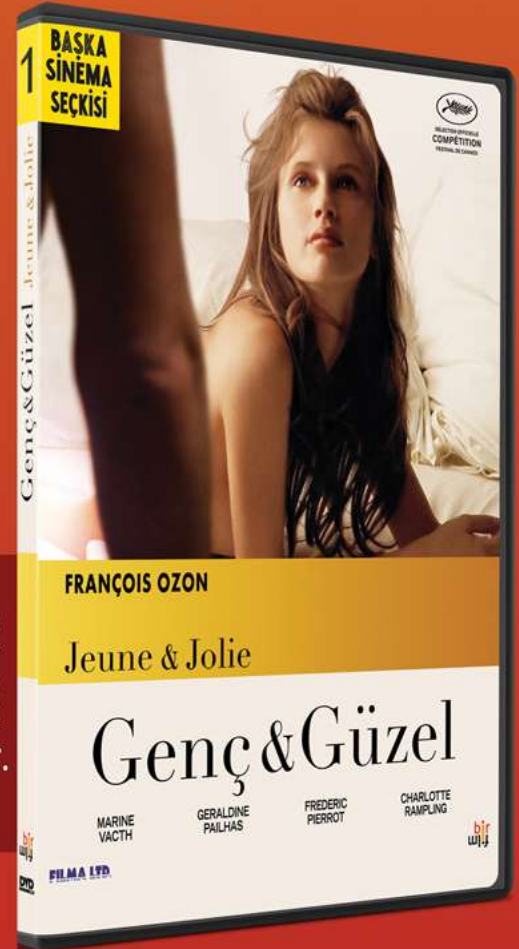

MADS MIKKELSEN
ONUR SAVAŞI
THE HUNT

En İyi Yabancı Film Dalında
OSCAR ÖDÜLÜ ADAYI
Bir adamın onur mücadelesini
anlatan çarpıcı bir dram.

Bir **FRANÇOIS OZON** Filmi
Genç & Güzel
Jeune & Jolie

Ünlü yönetmen
FRANÇOIS OZON
bu son filminde 17 yaşındaki
bir kızın aşkı arayışını anlatıyor.

"ANNE... EKMEK..."

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLCAN ÖZYURT, İLHAN YURTSEVER, EBRU ÇELİKTUĞ, ALİ ULVİ UYANIK, ŞENAY AYDEMİR, MÜJDE İŞİL, CEYDA AŞAR, ESİN KÜÇÜKTEPEİNAR, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Büyük Usta (Yi Dai Zong Shi); Rüzgar Yükseliyor (Kaze Tachinu); Kemerlerinizi Bağlayın (Allacciate Le Cinture); Köksüz; Sadece Sen; Hız Tutkusu (Need For Speed); Bay Peabody Ve Meraklı Sherman: Zamanla Yolculuk (Mr. Peabody & Sherman); Zaman Makinesi 1973; Dursun Çavuş.

23 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

24 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Ahmet Uluçay'ı sinemacının eleştirmenliğe dair etkili cümleler kurduğu bir yazısıyla hatırlıyor...

26 CİNNET

Okan Arpaç, bir kanalın kapanmasına 'neden olan' "Küçük Özgürlük" filminin başına gelenlere eğiliyor.

28 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Çizgi roman estetiğinin sinemayla buluştuğu zirve: "Günah Şehri" (Sin City)... Burçin S. Yalçın imzasıyla.

30 İTİRAF EDİYORUM

Ceyda Aşar, epeydir gösterime girmesi beklenen "Köksüz"ün yönetmeni Deniz Akçay Katıksız'la konuşuyor.

32 İTİRAF EDİYORUM

Esin Küçüktepepınar, Oscar adayı "Ömer" in (Omar) yönetmeni Hany Abu-Assad'la söyleşisini paylaşıyor.

34 GENÇ VE MASUM

Hayao Miyazaki'den 12 dakikalık bir kısa: "Pan-Dane To Tamago-Hime"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

BÜYÜK USTA

ORJİNAL ADI Yi Dai Zong Shi

YÖNETMEN Wong Kar Wai

OYUNCULAR Tony Leung Chiu

Wai, Zhang Ziyi, Chang Chen,

Zhang Jin, Wang Qingxiang,

Shang Tielong, Zhao Benshan

YAPIM 2013 Hong Kong-Çin

SÜRE 130 dk.

DAĞITIM Özen Film

ÖYLE SİNEMACILAR VAR Kİ, İSİMLERİNİ BAZI FİLM TÜRLERİYLE AYNI CÜMLE İÇİNDE KULLANMAK DAHİ İNSANIN TUHAFINA GİDEBİLİYOR. WONG KAR WAI SÖZ KONUSU OLUNCA SÖZGELİMİ BİR MÜZİKAL, WESTERN YA DA BİLİMKURGU

yapımı ne kadar ihtimal dışı görünüyorsa, usta sinemacıyı bir Uzakdoğu dövüş filmiyle bağdaştırabilmek de aynı ölçüde zorluyor dimağımızı. Kar Wai her ne kadar kariyerinin erken döneminde “Zamanın Külleri” (Dung Che Sai Duk, 1994) ile türe temas etmiş olsa da, didiklemediği temalar bakımından filmin esasen apayrı bir kulvara dahil olduğu ve dövüş filmlerinin ana motiflerine büyük oranda teğet geçtiği de savunulabilir.

Filmografisi düşmüşlerin, umutsuz aşıkların, dile getirilemeyen hissiyatların, kendini içsel eziyetlere mahkum eden isimsizlerin, toplum dışına itilmişlerin veya ruhlarını toplumun dışına sürgün edenlerin kimi zaman sert ama her daim melankolik öykülerinden teşekkül eden Kar Wai, Yeni Kıta’ya geçici göçünün meyvesi olan “Benim Aşk Pastam”da (My Blueberry Nights, 2007) bile temel izleğinin peşini bırakmamıştı.

Bruce Lee’nin hocası olarak nam salan, evveliyatında ise sayısız öğrenciyi yetiştirmiş bulunan Uzakdoğu dövüş sanatları ustası Ip Man’ın yaşam öyküsünü beyazperdeye taşıdığı “Büyük Usta”da Çin yakın tarihinin çalkantılı dönemlerine tanık ediyor bizi Kar Wai. Fakat tahmin edebileceğiniz üzere asıl niyeti tipik bir biyografiye imza atmaktan çok daha ötesi. Hatta biyografi türünün belli ilkelerini kaale bile almayarak, Ip Man’ın hayatından çekip çıkardığı satır başlarını kendi özel sinema diline adapte etmek suretiyle münhasır temalarına alan açıyor.

Bir biyografi ya da dövüş filmi oluşundan bağımsız değerlendirmeye tabi tutarsak “Büyük Usta”nın bir “Aşk Zamanı” (Fa Yeung Nin Wa, 2000) ya da “Chungking Express”ten (Chung Hing Sam Lam, 1994) fazlaca bir ayrımlılığı yok aslında. Kesif bir melankoli hissi, birbiri ardına dizilen sigaralar, suskunluklar, en derinlere gömülen pişmanlıklar; hepsi de Wong Kar Wai

sinemasından fazlasıyla aşına olduğumuz, cismanî dünyamıza adeta bir düş misali dalıveren unsurlar. Kar Wai’nin bir kez daha hikaye anlatımını olabildiğince pasifize ederek, belli bir ruh hali meydana getirme çabasının tezahürleri...

Görüntü yönetimi ve kostüm tasarımı dallarında elde ettiği Oscar adaylıklarının da işaret ettiği üzere “Büyük Usta” teknik yetkinliği üst seviyelerde gezinen bir yapım. Dövüş sahnelerinin koreografisinden görsel ihtişamına her nevi ögenin en ince detayına kadar süzgeçten geçirilerek yaratıldığı besbelli. Beri yandan filmde adrenalin pompalamaya amade sahnelerin varlığından söz etmek ise pek mümkün değil. Dramatik etki yönünden en kritik noktada duran dövüş sahneleri bile aksiyonu körüklemekten ziyade filmin duygusal ve hatta giderek felsefi tonunu belirlemeye hizmet etmekte. Karakterlerin, kimi öz yıkımsal ‘bilgelik’lerine de vurgu yapılan bu dövüş sahnelerinin yoğun bir biçimselliğe, Kar Wai’nin alametifarikası ağır çekim bombardımanlarına ve çizgisel olmayan bir kurgu anlayışına dayanması tür açısından belki çok yenilikçi bir tavır olmayabilir ancak altında yatan atmosfer ve haletiruhiye oluşturma odaklı motivasyonlar bakımından da değeri teslim edilmeli.

Ip Man’ın dövüş yeteneklerini karakterinin yaşadığı hüsrana biçim verme yolunda bir araç olarak kullanan Kar Wai ortaya olağanüstü bir başarı öyküsü ya da örnek alınacak bir hayat hikayesi koymak şöyle dursun, Ip Man’ın gerek duygusal gerekse ailevi hadiselerden kalbi kırık ayrıldığı için altını çizerek biyografi filmi klişelerine de temiz bir çalım atıyor. Gururun, intikam arzusunun, hakikat karşısında yara alan ideallerin, hayal kırıklıklarının pençesinde kıvranan insan portreleri resmederken, bazen yenik düşmenin bile erdem gerektirdiğine vurgu yapıyor. Dövüş sanatlarına bir felsefe, bir yaşam biçimi olarak yaklaşırken, destansılığa değil, içsellik ve ruha değer atfediyor.

Öte yandan “Büyük Usta” belirgin bir

BRUCE LEE’NİN HOCASI OLARAK NAM SALAN IP MAN’IN YAŞAM ÖYKÜSÜNÜ PERDEYE TAŞIDIĞI “BÜYÜK USTA”DA WONG KAR WAI ÇİN TARİHİNİN ÇALKANTILI DÖNEMİNE TANIK EDİYOR BİZİ.

**BÜYÜK BİR USTANIN
ORTALAMA FİLM
ÇEKME HAKKINI
KULLANDIĞINA
İNANMAKTAYIZ BİZ. VE
WONG KAR WAI
'ORTALAMA FİLM'
KAVRAMINI YENİDEN
TANIMLAYABİLİR.**

donukluk ve aksaklıktan da muzdarip. Ip Man ile Gong arasındaki adı bir türlü konamayan çetrefilli ilişki yahut araya giren kimi yan karakter ve öyküler filmin biçimsel dinamiklerine hasar verirken, felsefi alt metinler de, Ip Man'ın elemlere boğulmuş ruhu da aşırı dolambaçlı yollara sokularak tutarlı, uyumlu ve bütünsel bir yapıdan uzaklaşılmasına yol açıyor.

“Büyük Usta” yıllar sonra Wong Kar Wai filmografisini taradığımızda üstadın bir dolu şahanesi arasında belki kaybolacak, o evladiyelik kariyerin en diplerinde kendine yer bulacak belki. Ama bu bile filmin kıymetiharbiyesine zeval getiremeyecek. Biz büyük bir ustanın ortalama film çekme hakkını kullandığına inanmaktayız. Ve Wong Kar Wai ise mevrubahis, onun en ortalama filmi bile ‘ortalama’ kavramını

yeniden tanımlayabilir. Üstelik nitelikli vizyon filmlerini neredeyse mumla arar hale geldiğimiz bir dönemde ilaç niyetine, ilgiye sonuna kadar layık yapımlardan da biri “Büyük Usta”.

Gerçi bu ülkede başını toprağın altına gömmeyenlerin foyasını çoktan gördüğü, zulmü evlialık bellemiş başka ‘usta’ların yanında allamecihan olsa esamesi okunmaz. Ama ne çıkar; yeter ki Wong Kar Wai gibi ustalar olsun başımıza musallat. Onlar tarihe ölümsüz eserleriyle kazınırken diğerleri birer utanç abidesinden gayırısı olmayacak.

Tony Leung'u kung fu icra ederken izleyebilme fırsatı.

Kar Wai'nin meşhur ağır çekimleri bu sefer biraz aşırıya kaçmış olabilir.

CHRIS HEMSWORTH NATALIE PORTMAN TOM HIDDLESTON VE DDİN ROLÜNDE ANTHONY HOPKINS

MARVEL

THOR

KARANLIK DÜNYA

MARVEL STUDIOS SİNEMA CHRIS HEMSWORTH NATALIE PORTMAN TOM HIDDLESTON VE DDİN ROLÜNDE ANTHONY HOPKINS "THOR: THE DARK WORLD" STELLAN SKARSGÅRD IDRISS ELBA CHRISTOPHER ECCLESTON ADEWALE AKINLOYUKE ASHRAE KATE DINKINS RAY STEVENSON ZACHARY LEVI TIANABIRU ASANDU JAHANE ALEXANDER ALI BENE RUSSO KASAR HALLER FINK C.S.A. MIA BRYAN TYLER MARK SPOFFORD DAKE JORDAN KOLLETTES SPOFFORD JAKE LINDROSEN
KUTUP KAZANCI HENRY PASTORIDE MARCEL DANIELLENTAL A.C.T. WYATT SMITH YAPIM KURUCUSU CHARLES WOOD GÖRÜNTÜ YÖNETMEN KRAIG MORICENTRAL A.C.T. YAPIM KURUCUSU NIGEL COCKFIELD STANLEE YAPIM KURUCUSU ALAN FINE YAPIM KURUCUSU VICTORIA ALONSO ISHACK KYLE YAPIM KURUCUSU LÖRIS DESPOZITO YAPIM KURUCUSU JEFF WATKINS DON PATRICK VE ROBERT RUDAT KURUCUSU CHRISTOPHER YOST VE CHRISTOPHER MARCUS & STEPHEN MCFEELY YÖNETMEN ALAN TAYLOR

ŞİMDİ **Blu-ray 3D**™, **Blu-ray Disc**™ VE **DVD VIDEO**™ 'DE!

© 2014 MARVEL. www.marvel.com

RÜZGAR YÜKSELİYOR

ORJİNAL ADI Kaze Tachinu

YÖNETMEN Hayao Miyazaki

SESLENDİRENLER Hideaki Anno,

Miori Takimoto,

Hidetoshi Nishijima

YAPIM 2013 Japonya

SÜRE 126 dk.

DAĞITIM M3 (Bir Film)

**“RÜZGAR
YÜKSELİYOR”U DİĞER
HAYAO MIYAZAKİ
ANİMASYONLARINDAN
AYIRAN EN ÖNEMLİ
ÖZELLİĞİ, GERÇEK BİR
YAŞAM ÖYKÜSÜNE
DAYALI OLMASI
ASLINDA.**

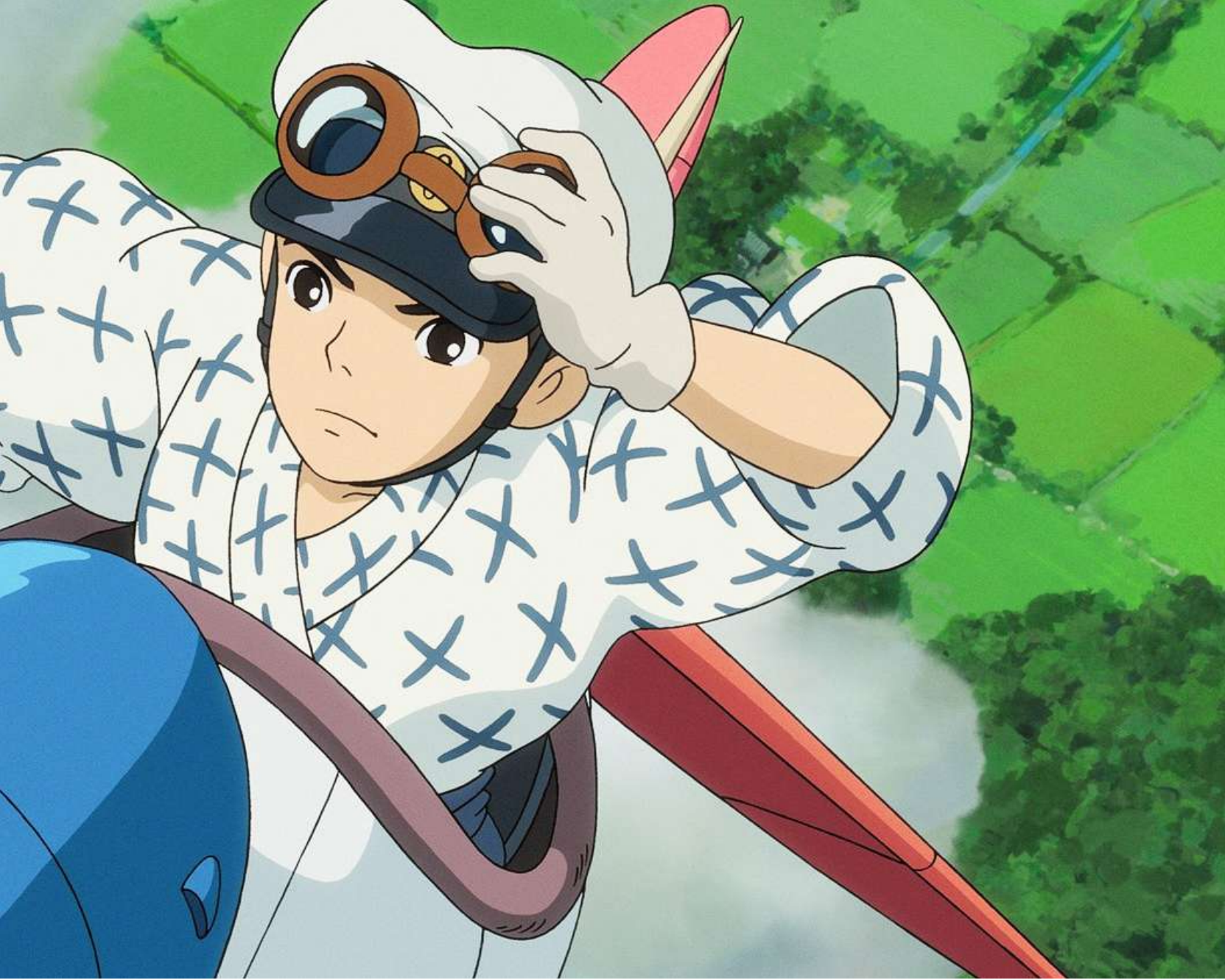
HAYAO MIYAZAKİ’NİN ANİMASYONLARININ HER YAŞTAN İNSANA HİTAP EDEBİLMESİ ŞÜPHE SİZ EN ÖNEMLİ özelliklerinden biri. Çok katmanlı büyüğü öyküleri sadelikle anlatan, unutulmaz karakterler yaratan ve bunları Zen sadeliğine sahip çizimlerle birleştiren Miyazaki, seyircileri bambaşka alemlere götürmeyi başarıyor her filmiyle. (Çizgi filme rastladığında kanal değiştiren annemin, bir gün tesadüf eseri bir TV kanalında yayınlanan bir Miyazaki animasyonunu tam da ortasından seyretmeye başlaması ve sonuna kadar bırakamayışı geliyor aklıma hemen. Nedenini sorduğumda açıklayamamıştı: “Bilmiyorum, o kadar güzel ki...” diyebilmişti sadece!) Klişe tabirle 7’den 70’e herkesi etkisi altına alan bu filmlerin son örneği de “Rüzgar Yükseliyor”. 10 yıldır tam altı kez emekli olacağını söyleyen usta yönetmenin “Rüzgar Yükseliyor”un son çalışması olduğunu söylemesi sevenlerini üzdü. Umarız ki bu da önceki açıklamaları gibidir, kararını uygulamaz ve hayatımıza renk katmaya devam eder!

“Rüzgar Yükseliyor” adını Fransız şair Paul Valéry’nin “Le Cimetière Marin” şiirinin son kıtasının ilk dizelerinden alıyor. Kabaca “Rüzgar yükseliyor, yaşamaya çalışmalıyız” diye tercüme edilebilecek bu dizeler, yaşamın güçlüklerine karşı insanın varolma savaşını sürdürmesi gerektiğine dair. Miyazaki de başkarakter Jiro’nun hayatını çocukluğundan itibaren çizgilere dökerken bu dizelerin hakkını vermeyi başarıyor. Öncelikle, filmin ana karakteri Jiro ile ölene dek seveceği Naoko’nun ilişkileri, birbirlerine bu dizelerle hitap etmeleriyle başlıyor. Jiro ve Naoko önce bir tren yolculuğunda tanışıyor. Hemen ardından Japonya’nın pek çok kez karşı karşıya kaldığı güçlü depremlerden biri gerçekleşiyor ve Jiro, Naoko ve bakıcısını sağ salım evlerine teslim ediyor. Yıllar sonra birer yetişkin olarak

karşılaştıklarındaysa sonu hazine biten bir aşkın içine düşüyorlar. Verem hastası Naoko, Jiro’nun yaratıcı enerjisini körükleyen ilham perisi görevini yükleniyor.

Miyazaki, II. Dünya Savaşı sırasında Japon ordusu tarafından bombardıman uçağı olarak kullanılan iki özel uçağın tasarımcısı Jiro Horikoshi’nin yaşamından yola çıkarak Jiro karakterini yaratıyor. Çocukluk düşlerinde İtalyan mühendis Caproni ile birlikte gökyüzünde Caproni tasarımı uçaklarla süzülen Jiro, uçaklara olan tutkusunu hiç kaybetmiyor; zeki ve yaratıcı bir mühendis olarak kendini kanıtlamayı ve çalışkanlığıyla dikkat çekmeyi başarıyor. Bazı başarısız denemeler cesaretini kırar gibi olsa da, yıllar sonra karşılaştığı Naoko’nun kendisine olan inancı; ölümcül verem hastalığının tedavisini yarıda keserek Jiro ile

evlenmesi ve kocasına destek olarak uçağın tasarımına olan katkısı sayesinde Jiro, tasarımını tamamlıyor. Acı olan şu ki ortaya çıkan uçak, savaşta bombalama için kullanılıyor.

“Rüzgar Yükseliyor”u diğer Miyazaki animasyonlarından ayıran en önemli özelliği, gerçek bir yaşam öyküsüne dayanması ve bu yüzden de sunabildiği tek büyümlü görselliğin Jiro’nun Caproni ile uçaklarda yolculuk ettiği rüya sekanslarıyla kısıtlı kalması diyebiliriz. Türkiye gibi Japonya’nın da en büyük kabusu olan depremlerden 1923’te Kanto’da meydana gelen deprem; Naoko ve Jiro ilişkisinde belirleyici rol oynuyor. Miyazaki bir kez daha doğanın gücünü, görkemini ve insanoğlunun acizliğini depremin nezdinde perdeye taşıyor. Her ne kadar başkarakter Jiro gibi bir ‘erkek’ olsa da, güçlü kadınlara ayırdığı kontenjanı,

Jiro’nun dişli, mücadeleci doktor adayı kızkardeşi ile sevdiği kadın Naoko dolduruyor bu kez. “Komşum Totoro” (Tonari No Totoro), “Küçük Cadı Kiki” (Majo No Takkyûbin), “Prens Mononoke” (Mononoke-hime) ve “Küçük Deniz Kızı Ponyo” (Gake No Ue No Ponyo) bir yana, Miyazaki “Rüzgar Yükseliyor”u sanki ‘erkek çocuklar’ için çekmiş gibi geliyor insana. Özellikle uçakların tasarımına dair teknik bilgilerin yoğunluğu aklı bunu getiriyor. Güçlü kadın karakterlerle çoktan gönülleri fetheden Miyazaki, son jestini de kendi cinsine yapıyor adeta!

Lirik bir aşk, son derece stilize çizimlerin fonunda insanın gözlerini yaşıyor.

126 dakikalık animasyonun özellikle teknik bilgiler içeren kısımları konuyla ilgili olmayanlar için biraz sıkıcı.

BAŞKARAKTER JIRO GİBİ BİR ‘ERKEK’ OLSA DA, BU KEZ GÜÇLÜ KADINLARA AYIRDIĞI KONTENJANI, JIRO’NUN DİŞLİ DOKTOR ADAYI KIZKARDEŞİ İLE SEVDİĞİ NAKO DOLDURUYOR.

KEMERLERİNİZİ BAĞLAYIN

ORİJİNAL ADI Allacciate
Le Cinture

YÖNETMEN Ferzan Özpetek
ÖYUNCULAR Kasia Smutniak,

Francesco Arca,
Filippo Scicchitano,
Francesco Scianna,
Carolina Crescentini,
Elena Sofia Ricci

YAPIM 2014 İtalya
SÜRE 110 dk.

DAĞITIM Warner Bros. (AFS Film)

**“KEMERLERİNİZİ
BAĞLAYIN”,
FERZAN ÖZPETEK
SİNEMASINDA ACİL
DURUM SİNYALİ VEREN
BİR FİLM Mİ, YOKSA
BİR İŞ KAZASI MI,
KARAR VERMEK
PEK KOLAY DEĞİL.**

FERZAN ÖZPETEK’İN ALAMETİFARİKASIDIR FİLMLERİNDEKİ
MASA SAHNESİ. YEMEKLERE GÜZELLEME OLSUN DİYE FİLMDE
yer almaz bu sahneler. Filmdeki aileyi bir
araya getirmek için kullanır yönetmen.

Aileyi de genellikle toplumsal yapının bir parçası
olarak görmez aslında. Arkadaşların, dostların,
sevgililerin, akrabaların bir arada olma halidir
Özpetek’in sinemasındaki aile. Zaman zaman
yüzleştirir aile fertlerini bu masalarda, zaman
zaman sırları açığa çıkartır, zaman zaman
dertleştirir ve o bir arada olma hali genelde
devam eder.

Bu savlara tezat olan bir filmi vardır
Özpetek’in filmografisinde. O da “Mükemmel
Bir Gün” (Un Giorno Perfetto). Roman
uyarlaması olduğu için özünde ‘made in
Özpetek’ dünyasına ait olmayan filmde aile
kurumuna eleştirel bir yaklaşım söz konusudur.
Özpetek’in 10’uncu ve son filmi “Kemerlerinizi
Bağlayın”, aileye yaklaşım konusunda ne diğer
filmleri gibi bir arada olma haline dahil
edilebilecek bir film ne de “Mükemmel Bir Gün”
gibi eleştirel bir yaklaşım söz konusu. Ortada
öylece duruyor.

Bu ortada durma hali ve kararsızlık zaten
“Kemerlerinizi Bağlayın”ın temel problemi. Film
ilk defa bir otobüs durağında karşılaştığı ve ırkçı
söylemleri yüzünden tartıştığı homofobik bir
adama âşık olan ve sonrasında onunla evlenen
bir kadının, mutlu mesut giden hayatının
kansere yakalanmasıyla değişmesini mi
anlatıyor, yoksa zıt karakterli iki insanın aşkla
birbirlerine bağlanıp, evlenip aile kurduktan
sonra yaşadıkları ilişki krizini mi, belli değil.
Aslında ilk seçeneği anlatır gibi duruyor. Ya da
biz filmin finaline kadar öyle olduğunu
düşünüyoruz.

Ama finalde Özpetek çark edip bizi ikilemde
bırakıyor. Ki aslında filmin de bir finali yok...
Film içerisinde yaşanan zaman atlama

nedeniyle hikayede göremediğimiz ama tahmin
edip boşlukları doldurduğumuz sahneleri
Özpetek final diye bize sunuyor.

Açıkçası, daha önce birlikte çalıştığı Gianni
Romoli ile Özpetek açmazları kağıt üzerinde
belli olan senaryoyu incelikli çözümlemeden
nasıl filmleştirmiş şaşırtıcı. Ayrıca karakterlere
ama özellikle de ana karakter Elena’nın
yaşadıklarına neden bu kadar yüzeysel
yaklaşılmış onu da anlamak mümkün değil.
Elena’nın hastalık sonrası yaşadığı travmayı
içselleştirme konusunda film yine kararsızlık ya
da ortada durma hali yaşıyor. (Derinlikli
karakter nasıl olur dersiniz uzaklara gitmeye
gerek yok, haftanın diğer filmlerinden
“Köksüz”e bakmak yeterli) Ki Elena’nın âşık
olduğu ve evlendiği tamirci Antonio’nun da onca
yıla rağmen bir gram değişim ve dönüşüm

geçirmemesi de tuhaf bir durum.

Oysa sinematografik olarak “Kemerlerinizi Bağlayın”, Özpetek’in, özellikle açılıştaki iki şahane sahne düşünülürse, ne kadar da olgun bir yönetmen olduğunu gösteriyor. Oyuncu yönetimi konusunda da her zamanki gibi Özpetek gayet iyi. Natalie Portman’ı andıran Kasia Smutniak dikkat çekici bir performans sunuyor. (Bu arada Serra Yılmaz’ın yokluğu da hissediliyor). Özpetek, sinemasında yoğun olarak hissedilen Akdeniz sıcaklığını bu filminde de duyumsatıyor. Ama bu vasat ve kararsız senaryo karşısında bu olgun yönetmenlik bile filmi taşımakta zorlanıyor.

“Cahil Periler”in (Le Fate Ignoranti) üzerinden çok zaman geçti belki. Ama açık söylemek gerekirse film, hâlâ Özpetek’in filmografisinin zirvesinde duruyor. Özpetek,

“Karşı Pencere” (La Finestra Di Fronte) sonrasında minör, insan ilişkilerini anlatan, seyircinin duygusal dünyasına dokunmayı bilen ama fazla iz bırakmayan filmler izletti bize. “Mükemmel Bir Gün”ü dışarıda tutarsak, “Kemerlerinizi Bağlayın” filmografisinin en olmamış filmi.

Açıkçası Ferzan Özpetek sinemasında bir acil durum sinyali veren bir film mi yoksa bir iş kazası mı, karar vermek de güç. Ama bardağın dolu tarafından bakıp ‘iş kazası’ demek daha hayırlı geliyor bize. Ne de olsa Özpetek iyi bir sinemacı.

Filmin tek planda geçen ikinci sahnesi unutulacak gibi değil...

Antonio'nun kimi sahnelerde kaslı vücuduna yapılan vurgu aşkı değil, ucuz erotik filmleri hatırlatıyor.

**BARDAĞIN DOLU
TARAFINDAN BAKIP BU
FİLME ‘İŞ KAZASI’
DEMEK DAHA
HAYIRLI GELİYOR BİZE.
NE DE OLSA FERZAN
ÖZPETEK’İN İYİ BİR
SİNEMACI OLDUĞU
ŞÜPHE GÖTÜRMEZ.**

KÖKSÜZ

★★★★★

YÖNETMEN Deniz Akçay

UYUNCULAR Lale Başar,

Ahu Türkpençe, Savaş Alp Başar,

Sekvan Serinkaya, Melis Ebeler,

Mihriban Er

YAPIM 2013 Türkiye

SÜRE 81 dk.

DAĞITIM M3 (Zoe Film – Re

Prodüksiyon)

İSKAMBİL
KAĞITLARIYLA
KURULAN AİLELERDEN
BİRİNİ İNCELEYEN
"KÖKSÜZ" EVİN REİSİ
ÖLDÜKTEN SONRA
'KAYBOLMAYA' DOĞRU
SÜRÜKLENEN DÖRT
İNSANI ANLATIYOR.

AİLE NEDİR? SOYUN DEVAMI İÇİN GEREKLİ OLAN BİRLİKTELİĞİN ÇOCUKLARLA DEVAM ETMESİ VE BİR YAŞAM BOYU dayanışma, fedakarlık, ferasetle yürümesi mi? Kolay mı bu? Hele ki, katiyen bu kuruma dahil olmaması gereken birinin çevresel programlama gereği evlilik müessesesi içinde yer alarak, bir de evlatlarının olması, öyle doğa dışı, sağlıksız ve mutsuzluklar silsilesine yol açacak bir karardır ki!

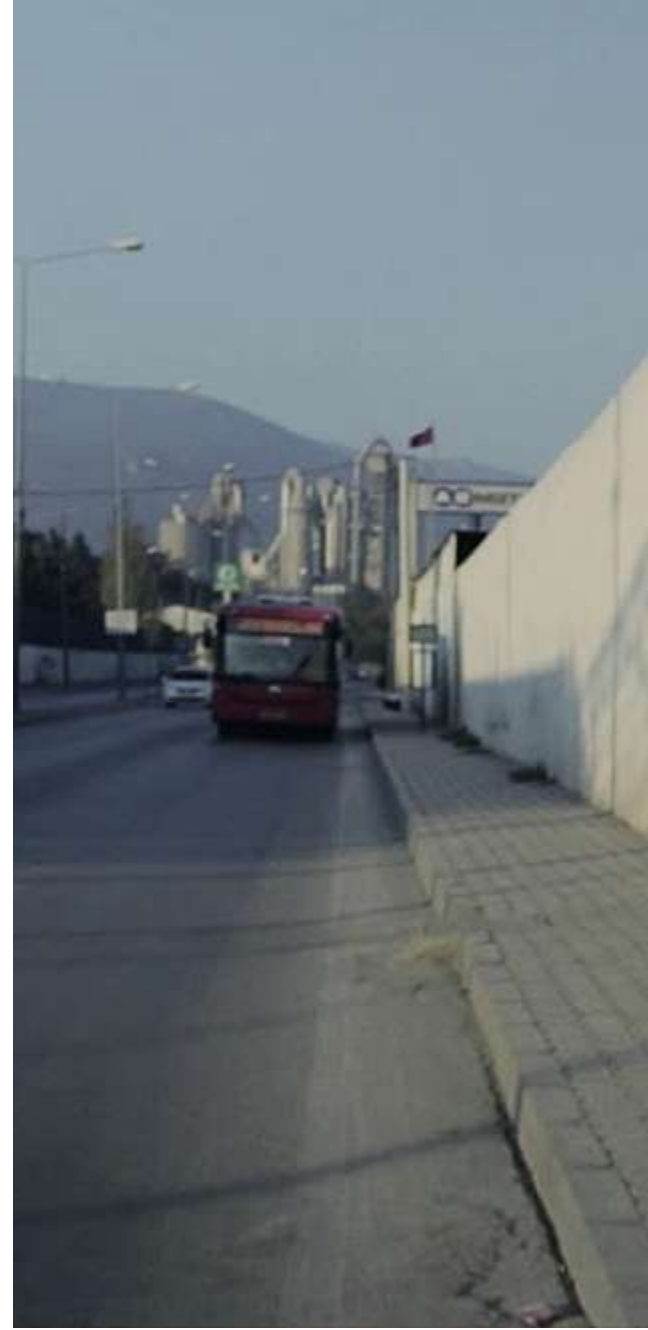
Kusursuz bir aile kurabilmek için, insan türü olarak kusursuz olmamız gerekmez mi? Bu imkansızsa eğer, bireylerinin en az psikolojik (hatta fiziksel) hasarla hayatlarını devam ettirebildikleri aileler ideal kabul edilmelidir. Aslında iki yüzlü olmasak ve zincirlerimizden kurtulabilsek, aile kurumlarından pek azının köklerinin olduğu ortaya çıkacak da... Bu oyun sürüp gidiyor işte!

İskambil kağıtlarıyla kurulan ailelerden birini inceleyen "Köksüz", evin reisi - babası öldükten sonra toparlanamayan ve aile içindeki rollerinde 'kaybolmaya' doğru sürüklenen dört insan üzerinden, çok keskin ve gerçekçi biçimde seyirciye ayna tutuyor.

Filmin, yaklaşık beş ay önce seyrettikten sonra bile belleğimde tüm canlılığıyla yerini koruması önce ilginç geldi; sonra başka sinema yazarı arkadaşlarımda da aynı etkiyi yaptığını öğrendim. "Köksüz"ü yazıp yöneten, 1981 doğumlu Deniz Akçay'ın -herhangi bir röportajını okumadan- başarısının sırlarını şöyle sıralamak isterim: Gerçek hayattaki karakterlerin ruhsal anlamdaki çıplak hallerini mükemmel müşahede yeteneğiyle kaydetmiş ve bu kayıtlardan yararlanarak karakterlerini 'bilinç dışı' bölgelerinden başlayarak yapılandırmış. İddialı gelsesin, hikayesinin her aşamasında adı konulmadan hissedilen ve tutumları/eylemleri belirleyen seksüel zorlamalar, yönetmenin iyi bir Freud inceleyicisi olduğuna dair ipuçları

içeriyor. Gereksiz tek bir hücre bile barındırmayan senaryosunda, seyirciye son derece güveniyor.

Kentin orta sınıfına mensup, her gün hepimizin karşılaştığı, yakınımızda ya da yakınımız olan karakterler, gerçek hayatın akışı içinde sorunlarıyla boğuşuyorlar. İrade çatışmaları, inatlaşmalar, hırçınlıklar vb. olağan yani. Olağanüstü gelebilecek bir şey yok. Fakat püf noktası da bu: Bu olağan diyalog ve mizansenler öyle yazılmışlar ki, her bir karakterin gözeneklerinden sızarak okuyoruz onları... Giderek empati kuruyoruz ve kendimizle yüzleşiyoruz. Akçay, filmsel zamanı, dramatik kurguyu, öykü ritmini çok iyi biliyor ve uyguluyor. Karakterlerini yargılamıyor, insan olmanın getirdiği karmaşıklıklarına bir de toplumsal rollerinin eklenmesiyle, içine

düştükleri açmazları ve sıkıntılarını bire bir aktarıyor.

"Köksüz", sinemamızdaki en temel sorun olan senaryo konusunda sıkıntısı olmayan bir film. Dolayısıyla, doğru zamanda, doğru yönetmen ve senaryoyla buluşmuş bu şahane oyuncu kadrosu da çekimlere avantajlı başlamış. Yan karakterlerin de özenle yazılıp oynandığı (bir anneanne var ki, rol çalıyor) filmin dört ana karakterine göz atmadan olmaz.

Étienne Chatiliez'in küçük başyapıtı "Danielle Teyze"yi (Tatie Danielle) anımsayınız. Çevresinde bulunup yardım etmek isteyen istisnasız herkesin hayatını cehenneme çeviren bu muzip, aksi, 'oyuncu' yaşlı kadın, çok tanıdık. "Köksüz"ün annesi Nurcan (Lale Başar), Danielle Teyze'nin genci! Evlilik ve çocuk sahibi olma rolüne hiç yakışmıyor. Şimdi

dul kalmanın ve hayatının ziyan olmasının bedelini büyük kızı, 32 yaşındaki Feride'den (Ahu Türkpençe) çıkarıyor. Feride, annesi marifetiyle sosyal hayatı sıfırlanmış, iş ve ev arasında mekik dokuyan nice geçkin kız gibi, hata yaparak da olsa cendereden kurtulmak istiyor. Ergenliğin tüm öfke ve duygusallığı içinde serserileşen İlker (Lale Başar'ın oğlu Savaş Alp Başar) 17 yaşında! Özge (Melis Ebeler) ise, anne-abla-ağabeyin hiddet üçgeni ortasında fark edilmiyor bile... Hepsi, aile kurumunu yeniden ve yeniden sorgulamamızın yolunu açabilecek denli hakiki.

Yerli filmlerdeki ortak sorun, sürenin hikayeye geniş gelmesi. "Köksüz"ün 81 dakikalık süresi doğru örnek.

Dünya çapında daha fazla festivale katılmalıydı / katılmalı.

**"KÖKSÜZ",
SİNEMAMIZDAKİ EN
TEMEL SORUN OLAN
SENARYO KONUSUNDA
SIKINTISI OLMAYAN
BİR FİLM. DOLAYISIYLA
OYUNCU KADROSU DA
ÇEKİMLERE AVANTAJLI
BAŞLAMIŞ.**

SADECE SEN

GİŞEDE ALIP BAŞINI GİDEN KOMEDİLERİN ARDINDAN BAKMAK ZORUNDA KALAN 'MELODRAM' SİNEMASI YAPIMCILARI, belli ki bu farkın nedenlerinden birisinin 'iyi hikaye' olmadığını düşünüyor. Öyle olmasa çok kısa aralıklarla önce Özcan Deniz'in "Evin Sensin", (Güney Kore filmi "A Moment To Remember"dan uyarlandı) sonda da Uğur Yücel'in "Benim Dünyam"dan (Hindistan yapımı "Black"ten uyarlandı) isimli yepyeni 'yeniden çevrim'leriyle karşılaşmazdık.

Yine Güney Kore yapımı bir film olan "Always"den (O-jik geu-dae-man) uyarlanan "Sadece Sen" de ne yazık ki aradığımız melodram değil. Ama yukarıda anılan iki film gibi hatırı sayılır bir seyirciye ulaşabilir.

Orijinal filmi görmediğimiz için "Sadece Sen" üzerinden gitmekte fayda var. Film, geçmişinde karanlık ilişkiler içine girmiş, bunun bedelini de ödemiş Ali ile görme engelli Hazal'ın aşkına odaklanıyor. Gözlerden uzakta, kimselere görünmeden bir hayat yaşamaya çalışan Ali, gündüzleri su dağıtırken geceleri de otoparkta çalışmaya başlar. İşe başladığı ilk gün otoparktaki kulübesine gelen görme engelli Hazal ile tanışır.

Talihsiz bir kaza sonucu görme yetisini kaybeden Hazal, Ali için yeniden hayata bağlanma umudu olacaktır. Ancak 'rüya gibi' ilerleyen aşk kimi beklenmedik gelişmeler karşısında sert bir sınava tabi tutulur ve Ali kendisini istemediği bir dünyanın içinde bulur yeniden.

"Sadece Sen", çoğunlukla bilerek, karakterleri mümkün olduğu kadar derinleştirmekten, çok boyutlu yapmaktan imtina ettiği için iyi bir film olamıyor öncelikle. Ali ve Hazal'ın aşkının 'şekli' unsurlarına; yan yana nasıl durduklarına, birbirlerine nasıl baktıklarına, gelecekle ilgili üstünkörü hayallerine odaklandığı için film de ister istemez tek boyutlu ilerliyor. Hal böyle olunca; birbiri ardına sıralanan diyaloglar ve görüntüler şeklinde ilerlemekten de kurtulamıyor film. Bu tercih, filmin yan karakterlerine de (Ali'nin eski hocası örneğin) hikayeye inandırıcı bir şekilde

katılma fırsatı vermiyor. Ali ve Hazal'ın giderek dramatikleştirilmek istenen tekdüze hikayesine kurban ediliyor birçok şey. Örneğin finale doğru Ali'nin yasadışı bir dövüşe dahil olmak zorunda kalmasının; geçmişiyile nasıl bir yüzleşmeye neden olduğuna dair bir emare göremiyoruz. Ali'nin gizemi de, Hazal'ın neşesi de yapmacık kalıyor haliyle.

Bir de bu tür 'birebir çekim' filmlerde kültürel kodların yarattığı sıkıntılara dikkat çekmeden geçmeyelim. Çünkü başka ülkedeki kültürel iklimin, geleneksel koşullanmaların Türkiye özelinde nasıl algılanacağını hesaba katmadığınızda sıkıntılar çıkabiliyor. Mesela "Sadece Sen"de, anne babasını bir trafik kazasında kaybettiğini öğrendiğimiz Hazal'ın çevresinde hiç kimsenin olmamasını bizim kültürel kodlarımızla açıklamak çok zor. Aynı şekilde, Türkiye'de görme engelli bir kadının tek başına, engelliler için göstermelik birkaç iş dışında herhangi bir düzenlemenin yer almadığı İstanbul'da yaşaması çok da inandırıcı gelmiyor. Tabii bütün bunlar teknik ayrıntılar ve sonuçta bu da bir film.

Ama yine de Hazal'ın bir ameliyatla yeniden görebilme şansının olduğunu, (bunun karakterde hiçbir değişiklik yaratmaması ayrı konu) nedense bunun son ana kadar fark edilmediğini görünce ister istemez insanın aklına Yeşilçam melodramları geliyor. Onları seviyor muyuz? Evet. Ama kendi çağlarının birer ürünü olarak seviyoruz.

Toparlarsak, "Sadece Sen" aşkın şekli unsurlarıyla uğraşırken meselenin özünü bilerek veya bilmeyerek ıskalayan; elinde geliştirilmeye müsait bir hikaye varken kolay olana seçen bir iş olmuş.

İbrahim Çelikkol ve Belçim Bilgin'in işlerini ciddiye almış olmaları bu sonucu değiştirmiyor ne yazık ki.

Dövüş sahneleri iyi çalışılmış ve çekilmiş.

"Benim Dünyam"dan sonra yeniden 'kör kız' hikayesi izlemek iyi gelmedi.

YÖNETMEN Hakan Yonat
UYUNCULAR İbrahim Çelikkol, Belçim Bilgin, Kerem Can, Kerem Can, Cezmi Baskın
YAPIM 2013 Türkiye
SÜRE 105 dk.
DAĞITIM Pinema (BoyutFilm)

"SADECE SEN" AŞKIN ŞEKLİ UNSURLARIYLA UĞRAŞIRKEN MESELENİN ÖZÜNÜ ISKALAYAN, ELİNDE GELİŞTİRİLMEMEYE MÜSAİT BİR HİKAYE VARKEN KOLAY OLANI SEÇEN BİR İŞ OLMUŞ.

HIZ TUTKUSU

ORJİNAL ADI Need For Speed

YÖNETMEN Scott Waugh

OYUNCULAR Aaron Paul,

Dominic Cooper, Imogen Poots,

Scott Mescudi, Rami Malek,

Michael Keaton

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 130 dk.

DAĞITIM Tiglon (Fida Film)

**"HIZ TUTKUSU" EĞER
GİŞEDE BELLİ BİR
TATMİNİ SAĞLARSA
DEVAMININ GELECEĞİ
ÇOK AÇIK AMA "HIZLI
VE ÖFKELİ" KADAR İLGİ
GÖREN BİR SERİYE
DÖNÜŞÜR MÜ,
ORASI KUŞKULU.**

SON YILLARDA "AMİRAL BATTI" (BATTLESHIP) ADLI KUTU OYUNUNDAN BİLE FİLM ÇIKARMA GAYRETİNE DÜŞEN Hollywood tabii ki "Hızlı Ve Öfkeli"nin (Fast & Furious) karşısına onunla aşık atabilmek için bir arabalı aksiyon filmi çıkaracaktı. Nitekim 1990'lardan beri oyun konsollarının en popüler video oyunlarından biri olan "Need For Speed"ın zamanında piyasada olan diğer araba yarışı oyunlarından daha kaliteli bir hali vardı. Arabalar ve yarış atmosferleri daha detaylı ve gerçekçiydi.

Karşımıza çıkan bu film ise aslında bu popüler oyunun adını kullanan sıradan bir aksiyon filmi havasında daha çok. Dublörlükten gelen yönetmen Scott Waugh filmdeki bazı aksiyon sahnelerini video oyununun kimi sahnelerini anımsatan numaralarla çekmiş sadece... Bunun dışında pek de sağlam temellere oturtulmamış bir senaryoyla karşı karşıyayız... İnsan her ne kadar böyle bir ticari film için taş gibi bir senaryo aramıyorsa da, ana kahramanının ve rakibinin güçlü motivasyonlarla hareket ediyor oluşuna ihtiyaç duyuyor mesela.

Filmin bu sorunu daha ilk sahnelerinde kendisini göstermeye başlıyor. Babasından kalma tamirhanesinde spor araba modifiye eden bir tamirci ve yarışçı olan Tobey Marshall, sevdiği kızı da elinden almış rakibi Dino Brewster'in paralı bir işini kabul etmek zorunda kalıyor. Değerli bir Ford Mustang'i ekibiyle birlikte modifiye edecektir. Bu işin karşılığında 500 bin dolar kazanacak ve bankaya olan yüklü borcunu ödeyecektir. Anlaştıkları gibi arabayı yapar, parayı almaya hak kazanır ama daha fazlasını istediği için Dino'nun saçma sapan yarış isteğini kabul eder. Bununla da kalmaz, ona hayran gencecik bir çocuğun da aynı yarışa katılmasına göz yumar. Üç kişi tehlikeli bir yarış gerçekleştirirler ve genç oğlan Dino'nun küçük

bir hilesi yüzünden hayatını kaybeder.

İşin enteresan tarafı adamımız Tobey bundan dolayı hiçbir şekilde bir vicdan muhasebesine girmez. Daha çok para için girdiği aptal bir rekabete kardeşi gibi gördüğü Pete adlı çocuğu da sürükleyen bir kahraman var ortada. Dino kendisini bir şekilde olaydan sıyırdığı için tek başına iki yıl hapis cezası alan Tobey, hapisten çıktığı gün Dino'nun peşine düşer ve sürekli onu aynı şeyle suçlar: "Pete'in yardımına gitmedin!"

Aslında çok basit bir şey; ana kahramanın değer verdiği bir karakteri tanıtır ve seyirciye sevdirebilirsin, sonra ana kahramanın o 'değerli'sini kötülüğün karşısında kaybetmesini gösterir ve onu bu şekilde güdülersin. Bu senaryo bunu bile yapamamış. Bu Pete denen çocuk Tobey'nin yanından ayrılmayan, sevimli olmakla ukala

olmayı birbirine karıştıran, bir de arasıra geleceğe dair bazı şeyler gördüğünü söyleyen (Nasıl yani? Medyum mu?) bir genç çocuk... Hikaye onun kaybedilmesinin intikamı üzerine kurulu olunca daha baştan eksik başlıyoruz. Çünkü Tobey'nin karakterine dair film bundan başka da bir şey vermiyor bize.

Yine belki başka bir klişe ama, bu tip filmlerde karakter ufak da olsa bir gelişim göstermelidir. Finalde ilk başta olduğu noktadan daha ilerde olmalıdır. Bir masanın başında yarış organize eden ve ne olduğu belli olmayan geveze bir adamın düzenlediği yasadışı bir yarışmaya katılmak için hız yapıyor sürekli. Zaten bir süre sonra filmde artık mantık filan aramayı bırakıyorsunuz motor sesine kendinizi kaptırıyorsunuz... Film oralarda çalışıyor bir tek...

TV tarihinin en iyi dramalarından biri olan "Breaking Bad" dizisinde olağanüstü bir oyunculuk gösteren usta oyuncu Bryan Cranston'ın karşısında hiç ezilmeyen ve iyi bir oyunculuk sergileyen Aaron Paul'un zaman zaman oldukça zorlama diyaloglara rağmen iyi görüldüğünü ve elinden geleni yaptığını söylemek mümkün. İngiliz oyuncu Imogen Poots yüksek sempatisiyle filme ekstra bir enerji katarken kötü adam rolünde izlediğimiz Dominic Cooper zaten zayıf bir karakteri doldurmak konusunda fiziksel olarak da zayıf kalıyor.

Tobey'nin yardımcı ekibi filmin eğlence dozunu zaman zaman artırıyor.

Güçlü bir oyuncu olan Michael Keaton bile 'o karakter'i kurtaramıyor...

**BİR SÜRE SONRA
FİLMDE MANTIK
FİLAN ARAMAYI
BIRAKIYOR,
MOTOR SESİNE
KENDİNİZİ
KAPTIRIYORSUNUZ.
FİLM ORALARDA
ÇALIŞIYOR BİR TEK...**

ZAMAN MAKİNESİ 1973

YÖNETMEN Aram Gülyüz

UYUNCULAR Gürgen Öz,

Seda Bakan, Mustafa Uzunyılmaz,

Zihni Göktay

YAPIM 2014 Türkiye

SÜRE 108 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

(Adal Yapım)

UZUNCA BİR ARA VERDİĞİ
SİNEMAYA "ZAMAN MAKİNESİ
1973" İLE DÖNEN 83 YAŞINDAKİ
ARAM GÜLYÜZ, SEVİMLİ BİR
YAPIMA İMZA ATİYOR.

TV'DE 80'LER VE 90'LAR RÜZGARİ ESERKEN RETRO MODASINA BİR DESTEK DE BEYAZPERDEDEN GELİYOR. HEM DE İŞİN uzmanı, 83 yaşındaki Aram Gülyüz'den... "Ayşecik" serisinden "Atını Seven Kovboy"a ve erotik filmlere, meslek hayatı adeta Yeşilçam tarihinin özeti olan Gülyüz, yakın zamana kadar TV dizileriyle karşımıza çıkıyordu. Uzunca bir ara verdiği sinemaya "Zaman Makinesi 1973" ile dönen tecrübeli sinemacı, iyi yazılmış senaryonun da gücüyle, nostaljiyi bugünün kodlarıyla birleştiren, sevimli bir yapıma imza atmış.

Filmin iki temel ilham kaynağı mevcut. Birincisi ve en ağırlıklı olanı "Geleceğe Dönüş" (Back To The Future) mentalitesi... Yani geleceğin geçmişini şekillendirmesi, zamanda yolculukla evladın babanın mazisine müdahil olması ve sonuçların sebeplere dönüşmesi fikri... İkincisi ve daha geri planda ise yerinde durmayan hınzır vosvos Herbie yer almakta. Elbette bu doneler başarıyla 'Türk işi'ne dönüşüyor filmde. Hayırsız zengin çocuğu Tolga, babasının zamanına gittiğinde naif bir ülkücü-devrimci

çekişmesine tanık oluyor. Deterjan kutularından araba kuponlarının çıktığı, radyonun televizyon gibi seyredildiği, genç kızların şimdi giyseler iffetsizlikle suçlanacakları seraserpe, rengarenk kıyafetlerle dolaştıkları yıllar bunlar. Vosvos Herbie'nin yerini de sapsarı bir Anadol alıyor.

"Zaman Makinesi 1973" ismen ve ruhen 70'lerde gezinse de filmin aklının bir köşesinde Gezi var. Dolayısıyla karşımızdaki, hem güncel hem de nostaljik bir komedi. Aram Gülyüz'ün enerjisine şapka çıkarırken, yeni Hababam serisinin saç baş yolduran senaryolarını yazmış Kemal Kenan Ergen'in kaleminden, böyleli ironik bir baba-oğul hikayesinin çıkışına şaşırmamak elde değil. "Zaman Makinesi 1973", hayatın hızlı akmadığı için daha hatırlanır ve duyumsanır olduğu o günleri kesinlikle özletiyor.

Gürgen Öz, başrolün hakkını veriyor ama genç yetenek Can Bartu Aslan, ondan epeyce rol alıyor.

Sağcılar, solcular, Zeki Müren, herkes karikatürize tamam ama Zihni Göktay'ın karakterinde ölçü kaçmış.

BAY PEABODY VE MERAKLI SHERMAN: ZAMANDA YOLCULUK

ORJİNAL ADI Mr. Peabody & Sherman

YÖNETMEN Rob Minkoff

SESLENDİRENLER Ty Burrell,

Max Charles, Ariel Winter

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 92dk.

DAĞITIM Tiglon (Fida Film)

(Adal Yapım)

**FİLMİN ASIL CAZİBESİ TARİH
İÇİNDE YAPILAN YOLCULUKLARI,
ÇOCUKLAR İÇİN EĞİTİCİ VE
TÜM AİLE BİREYLERİ İÇİN DE
EĞLENCİLİ HALE GETİRMESİ.**

MR. PEABODY & SHERMAN", TÜRLERİ İTİBARIYLA, ANİMASYON EVRENİNDEKİ EN ZIT BABA-OĞUL İKİLİSİ! Bay Peabody, bir köpek. Ama ne köpek! Nobel ödüllü bir mucit - bilim adamı (köpeği mi demeli); iki kez Olimpiyat madalyası kazanmış ve anlamadığı/bilmediği/yetenekli olmadığı bir konu yok! Fakat yalnız, mahzun. Bir gün sokakta terk edilmiş, turuncu saçlı, gözlüklü bir bebekle karşılaşır onu evlat edinir. Sherman, büyür, zeki bir çocuk olur, manevi babası Bay Peabody'nin icat ettiği zaman makinesi WABAC sayesinde, tarihi bizzat yaşayarak öğrenmeye başlar.

1959-1964 arası yayımlanan TV animasyon serisi "Rocky And His Friends" içindeki bölümlerden biri olan "Peabody's Improbable History" den yola çıkan film, baba-oğul olabilmek için aynı familyaya ait olmanın değil, seven kalplerin önemine ve farklı olanların da birlikte yaşayabileceğine dair güncel bir meseleye dikkat çekiyor. "Bay Peabody Ve Meraklı Sherman: Zamanda Yolculuk"un asıl cazibesi ise, tarih içinde yapılan yolculukları, çocuklar için eğitici ve

tüm aile bireyleri için de eğlenceli kılması.

Seyirci, Marie Antoinette'e atfedilen "ekmek bulamıyorlarsa pasta yesinler" sözünün nasıl ortaya çıktığından, Da Vinci'nin "Mona Lisa" tablosundaki kadının dudak kıvrımlarının sırrına ve Truva Savaşı'ndan Antik Mısır'a uzanan, geniş bir tarihsel yolculuğa çıkıyor. Tarihin ne kadar gerçek yazıldığından eminsek, Bay Peabody'nin olanak dışı tarihinden de o kadar emin olabiliriz.

Sinemanın en başarılı animasyonlarından "Aslan Kral"ın (The Lion King) ortak yönetmeni olarak tanıdığımız Rob Minkoff, yan karakterlerle mizahını yükselttiği "Bay Peabody Ve Meraklı Sherman: Zamanda Yolculuk"ta, hikayenin düğümünü baba-oğul ilişkisine atıp, sonra da çözerek sadece bir serüvene değil, dokunaklı bir filme de imza atmış oluyor.

Seyreden bir çocuğun tarihi öğrenme merakı kamçılanmış olacak.

Türkçe seslendirmedeki aksanların (Fransız, İtalyan...) zorlama olması.

DURSUN ÇAVUŞ

YÖNETMEN Ali Engin

OYUNCULAR Turan Özdemir,

Sinan Bengier, Perihan Savaş,

Umut Oğuz, Oğuzhan Yıldız

YAPIM 2014 Türkiye

SÜRE 98 dk.

DAĞITIM Medyavizyon

(Evrensel Medya)

GERÇEKLERDEN İLHAM
ALAN DURSUN ÇAVUŞ
KARAKTERİ, YAKIN TARİHİN
ÇILGIN BİR 'ÇAPULCUSU'
OLARAK DİKKAT ÇEKİYOR!

TÜRKİYE'NİN YAKIN TARİHİNDE YEREL SİYASET YARIŞINA KATILMASIYLA HAFIZALARDA YER EDİNER POSTACI DURSUN Çavuş'un çılgın ve naif hikayesi, televizyona yakışacağını düşündüğümüz müzikli skeçlerle günümüz izleyicisinin karşısında.

Günümüz izleyicisi gündem itibarıyla seçimlere hazırlanıyor. Belki de tüm zamanların en ilginç seçimlerinden biri; yolsuzluk tape'leriyle, görünür rakipler arasında değil de, görünür ve görünmez rakipler arasında yaşanıyor daha çok. Dursun Çavuş'un katıldığı seçimler ise bu ülke insanının hak arama mücadelesinde irrasyonel hayal gücünü kullanmaktan çekinmeyişi göstermesi açısından ilgi çekici.

1973 yılının Adıyaman'ında Dursun Çavuş, Kemal Sunal'ı hatırlatan saf oğlunun platonik aşkının bedelini belediye başkanından dayak yiyerek ödeyince, seçimlerde 'ağa' denilen başkana rakip olmaya karar verir.

Şenlikli bir kampanya yürütür, halka deniz getirmeyi vaat eder; yarattığı iyi niyetli ama irrasyonel hava kısa zamanda yakın dostlarını da

etkileyince kente havalandırma çukurları bile açılır. Sevimli postacı kaybetmeye mahkumdur, zaten seçimlerde kendisine çıka çıka, birinin kimliği meçhul üç oy çıkar. Ama ağaya rakip olmayı, onla yarışmayı becermiştir...

Komedi sinemasını 'sinema' olmaktan çıkaran ve televizyon dizilerine yaklaştıran skeç anlayışı, filmlerin dramatik bütünlüğünü bozan aralıksız müzik kullanma alışkanlığı ve tabii karakterleri karikatürize eden şiveler ve özensiz diyaloglar "Dursun Çavuş"a da zarar veriyor doğruya doğru.

Ama memleket insanının hakkını aramak için her türlü çılgınlığı yapabileceğini Gezi direnişinde gördüğümüzü hatırlarsak; gerçeklerden ilham alan Dursun Çavuş karakterinin yakın tarihin çılgın bir çapulcusu olarak dikkat çektiğini söyleyebiliriz.

Hak arama mücadelesinde hayal gücünün önemini gösteriyor.

Skeç kafası, ciddi bir film duygusu oluşmasını engelliyor.

BÜYÜK USTA

DURSUN ÇAVUŞ

HIZ TUTKUSU

SADECE SEN

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
BAY PEABODY VE MERAKLI SHERMAN: ZAMANDA YOLCULUK							
BÜYÜK USTA		★★★			★★★	★★★	
DURSUN ÇAVUŞ							
HIZ TUTKUSU	★★	★★		★★			
KEMERLERİNİZİ BAĞLAYIN	★★★			★★	★★	★★	
KÖKSÜZ		★★★	★★	★★★★	★★★★	★★★★	
RÜZGAR YÜKSELİYOR				★★★★			
SADECE SEN	★			★★	★		
ZAMAN MAKİNESİ 1973		★★					
300: BİR İMPARATORLUĞUN YÜKSELİŞİ	★★★★	★★		★★	★★	★★	★★
AİLE SIRLARI				★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
BİZUM HOCA					★★		
GÜLYABANI		★			★		
KAPİTAL			★★★★	★★★★			
KIŞ MASALI	★	★★		★★		★★	
MAVİ DALGA			★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★
MEYDAN	★★★★			★★★★	★★★★★		
ÖMER					★★★★		
RECEP İVEDİK 4		★			★	★	
SINIRSIZLAR KULÜBÜ	★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
SİLSİLE		★★			★★★★	★★★★	
SON KALAN	★	★★★★			★		
SÜRGÜN İNEK	★			★	★★		
ŞARKI SÖYLEYEN KADINLAR		★★		★★★★	★★★★	★★★★	
YASAK AŞK			★★★★		★★★★		★★★★

ELEŞTİRMENSİZ SİNEMA OLABİLİR Mİ?

15 yıl önceki bir yazısında **Ahmet Uluçay** şöyle demişti: “Eleştiri sanattır. Onun bir doğası, bir dili, bir üslubu, bir biçimi vardır; **kırıcıdır, alaycıdır, hoşgörülüdür.** Kendi bileceği şeylerdir bunlar. Güzelliği **eleştirdiği yapıtın ötesine de** geçebilir...”

GEÇENLERDE ARŞİVİ ALT ÜST EDERKEN AHMET ULUÇAY’IN BİR YAZISINA RASTLADIM. UNUTMUŞTUM AMA HEMEN HATIRLADIM. 15 YIL ÖNCE BENİM DE KATILDIĞIM BİR TELEVİZYON

tartışmasını yazmıştı Uluçay. Olduğu gibi aktaracağım ama öncesinde yüzlerce benzeri içinden rastgele iki alıntı...

‘Sinema ve korku’ denilince akla ilk gelen yönetmenlerden Dario Argento, hayatta en çok eleştirmenlerden korktuğunu itiraf etmiş, devamını da ‘utancını’ açıklayarak getirmiş:

“Eleştirmenlerden nefret ederim. Korkarım da. Sergio Leone de korkardı. Her fırsatta eleştirmenin oğlu fıkrasını anlatmaya bayılırdı. Zengin ailelerin çocuklarının okuduğu bir okulda çocuklar birbirlerine babalarının işlerini sorarlar. İçlerinden biri babasının hamal olduğunu söyler. Zengin çocukların hoşuna gitmez bu durum ama yine de arkadaşlık kurarlar. Bir gün sessiz çocuğun en yakın arkadaşı sevinçle yaklaşır ‘babam hamal değil sinema eleştirmeniymiş’ der. Çocuk utanç içinde ağlamaya başlar ‘yüzüme vurmak zorunda mısın?’ diye. Ben de sinema eleştirmenliği yaptım. Evet, utaniyorum...”

Bu da genç yönetmenlere tavsiye niteliğinde, “Dünya çirkin ve alıngan eleştirmenlerle doludur” diyen Joel Coen’den:

“Bu eleştirmenlerin çoğu sivilceli ve şişmandır, gut hastalığından mustarıptırlar, vücutlarında ödem vardır ve iç kulak hastalıklarına yatkındırlar. Her zaman her şeyin en iyisini onlar bilirler, her zaman neyin eksik olduğunu bir tek onlar fark eder, sadece onlar daha iyi nasıl yapılacağını öğretebilirler.”

Eleştirmenleri aşağılamayı, intikam almayı, en azından zevkle itip kakmayı amaçlayan, sinemamızdan da çok sayıda örneklerle sayıları çoğaltılabilecek bu

yönetmenlere karşı Uluçay bakın ne yazmış, 12 Ocak 1999 tarihli Radikal’de:

+++

KÜTAHYA –

“Kameranın ne yaptığını biliyorum, filmin görüntülerini çeker. Senarist de senaryoyu yazar. Oyuncular doğaldır ki oynarlar. Fakat bana söyler bay... şey... McCarey, bir yönetmen ne yapar?”

Yukarıdaki alıntıyı Edward Dmytryk’in “Sinemada Yönetmenlik” adlı kitabından yaptım. Filmi için para arayan Leo McCarey’e bir bankerin söylediği sözler.

Benzer şeyleri geçtiğimiz cuma günü İnterstar’da, “Aslında Ne Oldu?” programında yönetmen Mustafa Altıoklar, eleştirmen Tunca Arslan’a söylüyordu. Ne diyordu? “Oyuncusuz, yönetmensiz, kameramansız film yapılamaz; eleştirmensiz yapılır. Sinema varlığı eleştirmene borçlu değildir.”

Eleştirmensiz sinema?

Olur mu, olur... Daha düne kadar bu ülkede salonsuz ve seyircisiz sinema yapılıyordu. Peliküle iğne ile kazırsanız kamerasız; çizgi film yaparsanız oyuncusuz sinema bile yapabilirsiniz. Bir platform oluşturur, “kendi filmlerinizi kendiniz eleştirirsiniz”, eleştirmensiz sinemanız da olur. Kapalı devre, konkav, platonik bir sinema.

Ne yazık ki eleştirmene bugüne kadar hep aykırı adam gözüyle bakıldı. O, “... oyuncu olamayan, yönetmen olamayan...” (Bunlar ünlü bir oyuncumuzun sözleri), bu olamayışın hincını yazılarıyla çıkaran habis ruhlu adamdı. Bu eleştirofobik görüşün son versiyonu bu oturumda da arz-ı endam

etti.

Eleştiri reçete değildir, prospektüs değildir, pasta tarifi değildir. Eleştiri ne yönetmen için yazılır, ne seyirci için. Eleştiri okuyucusu için yazılır.

Eleştirmenin görüşleri doğrultusunda filmini yapan yönetmen, kötü film yapar.

Öte yandan, eleştirinin Sokratik anlamdaki ‘doğurtucu’ gücünden yoksun kalmamak, yaşadığı duygusal miyopiden

sıyrılmak için, eleştiriye yok da sayamaz. Eleştirmen, sanatçının kendi içinde varlığının bile farkında olmadığı yeni ufukları gören ve gösteren adamdır.

Eleştiri sanattır. Sanat olagelmıştır. Prodüksiyonun yapısı içinde eleştirmenin yeri olmadığını söyleyerek, işini mekaniğe indirgeyerek, onu yok sayamayız. Ucuz demagogilerdir bunlar...

Eleştiri sanattır. Onun bir doğası, bir dili, bir üslubu, bir biçimi vardır; kırıcıdır, alaycıdır, hoşgörülüdür. Kendi bileceği şeylerdir bunlar. Güzelliği eleştirdiği yapıtın ötesine de geçebilir...

Düne kadar özgürlükten yana, demokrasiden yana bir sinemanın yiğitçe kavgasını veren sinemacılarımızın, eleştirinin de en az sinema sanatı kadar özgür olması gerektiğini kabul etmeleri gerekmez mi?

“Sinema benim işim değil,” diyerek köşeme çekilmiştim. Etliye sütlüye karışmayacaktım. Dayanamadım bu yazıyı yazdım. İnanın sinema Beyoğlu’ndan başka, buradan başka görünüyor.

+++

Ahmet Uluçay’ı bir kez daha saygıyla, sevgiyle anıyorum.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

KÜÇÜK ÖZGÜRLÜK

Yüksel Yavuz'un yurt içinde ve dışında ödüller alan filmi “Küçük Özgürlük” (**Kleine Freiheit, 2003**), Türk televizyonculuk tarihine ‘**kanal kapattıran film**’ olarak geçer. **DGM’lik olmanın** ucundan nasıl dönüldüğünü okurken, hayli şaşıracaksınız!

BUNDAN YAKLAŞIK 10 YIL KADAR ÖNCE, DÖNEMİN TEK DİJİTAL PLATFORMU OLAN DIGITURK, MEVCUT KANALLARINA BİR YENİSİNİ DAHA EKLEMELİ İSTER. BU SATIRLARIN YAZARI DA O DÖNEM PLATFORMDA

Program Planlama Müdürü’dür. Sansürün neredeyse hiç uygulanmadığı o günlerde, sinemaseverlerin her açtıklarında zevkle izleyecekleri, kalburüstü sinema yapıtlarının gösterileceği bir kanal düşünülür. PrimeMax adlı bu kanalla ilgili o günlerde girilen ‘entry’leri eksizozluk’ta halen bulabilirsiniz.

Kanalda gösterilecek filmlerden biri de, Aralık 2003’te Türkiye sinemalarında vizyona girmiş, Cannes’da Yönetmenlerin On Beş Günü bölümüne seçilmiş; Ömer Kavur, Derviş Zaim, Ziya Öztan gibi rakiplerini eleyerek 15. Ankara Film Festivali’nde En İyi Ulusal Uzun Film ödülü kazanmış, son olarak da İstanbul Film Festivali’nde Radikal Gazetesi tarafından verilen Halk Ödülü’nü kucaklamış olan “Küçük Özgürlük”tür.

Almanya’da yaşayan Yüksel Yavuz’un yönettiği, başrollerini Çağdaş Bozkurt, Necmettin Çobanoğlu, Leroy Delmar ve Nazmi Kırık’ın paylaştığı film, PKK’lılara kucak açtığı gerekçesiyle ailesi korucuların ihbarı sonucu askerler tarafından öldürülen Baran adlı gencin, gurbette yaşadıklarını anlatır. Almanya’da bir lokantada çalışan Baran, Afrika kökenli bir gençle arkadaşlık kurarken, tesadüfen karşısına çıkan o korucuyla da gün gelir hesaplaşır.

Film bir yandan yurdundan edilmiş Kürt siyasi mültecilerin sorunlarını yansıtırken, öte yandan tıpkı “Benim Güzel Çamaşırhanem”de (My Beautiful Laundrette) olduğu gibi iki delikanlı arasına ‘tutku’ ve ‘cinselliği’ de koyar. Nitekim film, bu yönüyle de gayet ‘özel’ ve ‘yegane’dir.

‘Devlet sansürü’nden geçerek sinemalarda vizyona giren film, TV’ye geldiğinde birden ‘bölücü’ damgası yer.

Baran karakterinin ailesinin PKK taraftarı olması, devletin paralı askeri olan korucuları ‘kötü’ göstermesi gibi sebeplerden ötürü kanala tepkiler gelmeye başlar. Ahmet Kaya’ya daha birkaç yıl önce çatal fırlatılan, o korkunç gecede gıkı çıkmayan Mahsun Kırmızıgül’ün henüz “Güneşi Gördüm” gibi ‘sosyal içerikli’ filmler çekmediği, devlet eliyle Kürtçe bir kanal kurulmasının akla dahi gelmeyeceği bir ortamdır 2004...

Seyirciler filmi gördüklerinde kanalı değiştirmek yerine RTÜK’e şikayette bulunurlar. İşin daha da ilginç yanı, o dönem “Kurtlar Vadisi” dizisine kendini fazla kaptıran, Çakır karakterinin senaryo gereği ölümü üzerine gıyabında gazetemlere vefat ilanı verilen, cenaze namazı kılınıp mevlüt okutulan Oktay Kaynarca, kanalı arayarak bu filmi yayımlamanın ‘bölücülük’ olduğunu, yayından kaldırılmadığı takdirde ‘elinden geleni yapacağını’ beyan eder. Zaten çok geçmeden de kanal mahkemelik olur.

Filmin yayımlanmasında sorumluluğu olanlar ‘bölücülük’ ithamıyla hâkim önüne çıkarken, kanalın lisansının Türkiye’den değil yurt dışından olması, yani ‘yabancı kanal’ statüsünde gözükmesi imdada yetişir. Kısa sürede sinemaseverlerin gözdesi haline gelen PrimeMax, daha 1 yaşına basmadan, ‘yabancı bir kanal’ olarak platformdan atılır.

“Küçük Özgürlük”ün o gün bugündür başka hiçbir kanalda yayımlanmadığını da belirtelim.

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

GÜNAH ŞEHİRİ

Yakında ikincisini izleyeceğimiz “Günah Şehri” (**Sin City, 2005**), daha önceki hiçbir **resimli roman uyarlamasına** benzemiyor. Başka filme oyuncu bırakmayan zenginlikteki kadrosu, görüntülerindeki siyah ile beyazın diğer tüm renkleri ezen birlikteliği ve değme **kara film örneklerine** taş çıkartacak denli ‘suçu ve suçluyu öven’ öyküsüyle bu film **Robert Rodriguez filmografisinin** baş tacı. Rodriguez’e rejide eşlik eden kaynak grafik romanın yazarı Frank Miller ile ‘konuk yönetmen’ olarak bir sahnenin rejisini üstlenen **Quentin Tarantino’yu da** unutmamalı!

HOLLYWOOD, 2000’Lİ YILLARLA BİRLİKTE CEBİNİ DOLDURMAK İÇİN YENİ BİR ALTIN YUMURTLAYAN TAVUK BULMUŞTU: ÇİZGİ ROMAN UYARLAMALARI... O GÜNDEN BUGÜNE İRİLİ UFAKLI HER TÜRLÜ ÇİZGİ ROMAN ADETA YAĞMALANDI. FAKAT NE YAZIK KI BU UYARLAMALARIN PEK AZINDAN BAŞYAPIT DİYEBİLECEĞİMİZ KADAR ÜST DÜZEYDE filmler çıktı. Çizgi roman uyarlamalarıyla haşır neşir yönetmenlerin meseleye yaklaşımındaki temel noksanlık o çizgi romanı sinemanın sularına çekmeye çalışmalarıydı. Belki de ilk kez ve çok keskin biçimde bunun tersini deneyen Robert Rodriguez oldu.

2005’te Frank Miller’ın kaleminin sanatsal estetiğinden fazla fazla nasiplenmiş “Günah Şehri”ni bizzat Miller’la yönetmenlik koltuğunu paylaşarak çekti. Ne var ki, Rodriguez sanki diğer çizgi roman uyarlamalarının düştüğü temel hatanın farkındaydı: Çizgi romanı sinemanın değil, sinemayı çizgi romanın sınırlarına çekiyordu. Sonuç bir benzeri daha olmayan bir resimli roman uyarlamasıydı. Film, sayfaları heyecanla çevrilen grafik romanın özünü birebir ekrana yansıtıyordu.

Öncelikle şunun notunu düşmek gerek: Frank Miller’ın siyah beyaz kaleminden çıkan “Günah Şehri” de aslında bir sinema janrının çocuğu. Bu grafik roman için Miller’ın Hollywood’un klasik kara filmlerinden ilham aldığına şüphe yok. Siyah ile beyazdan başka bir rengin hüküm

sürmeye fırsat verilmediği ışığı, uzatılmış gölgeleri, vücutlarının her bir uzvuyula suça bulanmış karakterleriyle kirlili bir kara film atmosferi vardır grafik romanda. Hal böyle olunca, Frank Miller’ın sinemadan ödünç aldığı ve bir grafik romana tahvil ettiği estetiği Robert Rodriguez yeniden sinemaya kazandırıyor.

Tabii bu damıtma işleminden doğan sonuç hakikaten benzersiz bir görsel dünya oluyor. Kontrast sözcüğü bu filmi izledikten sonra sanki yeni anlamlar kazanıyor.

Hikayemiz Basin City’de geçiyor. Ancak tüm şehir gibi, şehrin tabelası bile öylesine pislige bulanmış ki, ‘ba’sı gitmiş, ‘sin’i kalmış! Şiddet, yolsuzluk ve yoksulluk kol kola girmiş.

“Müşteri daima haklıdır” düsturlu bir girizgahla açılıyor film. Bir ‘satıcı’ lüks bir gökdelenin çatı katında alımlı bir ‘alıcı’yla flörtleşiyor. Adam kadına bir sigara ikram ediyor. Ardından tutkulu bir öpüşme... Adam tetiği çekiyor. Kadın kollarında can veriyor. Adamın iç sesi ‘kadının neden kaçtığını bilemese de parasını sabaha tahsil edeceğini’ söylüyor. Günah Şehri’ne hoşgeldiniz; burası at izinin it izine karıştığı bir yer.

Akabinde birinci bölüm başlıyor. John Hartigan’la (Bruce Willis) tanışıyoruz. Yolsuzluğa bulaşmış bir politikacının seri katil oğlunun

peşinde. Küçük Nancy'yi bu katilin elinden kurtarmaya çalışıyor fakat o da ne! En yakın arkadaşı, ortağı Bob (Michael Madsen) bile bu kirli tuzağın içinde. Nitekim Hartigan'ı sırtından bıçaklıyor!

Sonra azman Marv'la (Mickey Rourke) keşiliyor yolumuz. Gönlünü kaptırdığı fahişe Goldie'yi (Jaime King) sabah koynunda ölü buluyor. Polisler peşinde. Hızla topukluyor. Goldie'nin katilinin peşine düşüyor. İzler onu 'sessiz ve derinden' çalışan Kevin'a (Elijah Wood) götürüyor.

Shellie'nin (Brittany Murphy) derdi eski sevgilisi Jackie Boy (Benicio del Toro). O da kirli bir polis. Kızın peşini bırakmıyor. Kızın yeni sevgilisi Dwight (Clive Owen) ise bu 'tacizci eski sevgili'yle hesap görmeye kararlı. Adamın peşine düşüyor. Kozlarını kentin eski semtinde sokak fahişelerinin arasında paylaşıyorlar.

"Günah Şehri"ni izlemek Frank Miller'ın grafik romanını okurcasına bir tat bırakıyor izleyende. Miller'ın grafik romandaki görsel dünyası ile az ama öz diyalogları filme de aynen taşıyor. Grafik ve abartılı şiddet de filmde tastamam korunuyor. Sanki can çekişmek bu şehrin günahkarlarının kaderi. İnsanların birkaç kurşun darbesiyle veya defalarca bıçaklanarak bile kolay kolay ölmediği bir dünya bu. Bu şiddet cinnetinde kopan her bir uzuv ise şehrin pisliğinde kaynayan irin dolu çorbaya tuz biber ekliyor.

Rodriguez ve Miller çok karakterli bu öyküyü yine tıpkı grafik romandaki gibi kronolojik anlatmıyor. Hikayeler zaman zaman teğet veya iç içe geçiyor. Çok ince bir kurgu bu ve grafik roman gibi, Rodriguez ile Miller'ın filminin de sanatsal değerini artırıyor.

Ayrıca, şunu da söylemek lazım ki, Hollywood'da projeyi duyan oyuncunun soluğu sette aldığı bir kadro vardır burada. Robert Rodriguez çok özel bir çekim tekniği kullanarak her birini Frank Miller'ın dünyasının sahici bir parçasına dönüştürmeyi başarır.

Quentin Tarantino'nun konuk yönetmenliğine gelince... Robert Rodriguez'in kan kardeşi olmasıyla müsemma Tarantino, Dwight'ın Jackie Boy'un kellesini arabasının yan koltuğunda taşıdığı sahneyi çekmiştir. Dwight'ın kelleye (vicdaniyla) sohbeti filmin soğukkanlı kara mizahının tavan yaptığı andır.

Filmdeki yolsuzlukların babası Senatör Roark'un hastanede yaralı yatan Hartigan'a söylediği şu sözler ise ister istemez Günah Şehri ile bugünün Türkiye'si arasında keskin bir paralellik kuruyor: "İktidarın gücü kimlikten veya silahtan gelmez. İktidar gücünü yalandan alır. Yalanı ne kadar büyük atarsanız, peşinize o kadar çok insan toplarsınız. İnsanları yüreklerindeki şeylerden bir kez şüphe ettirdin mi, hepsini taşaklarından yakaladın demektir."

BABASIZ BİR HAYAT

Bu hafta gösterime giren, **festivallerin bol ödüllü filmi** “Köksüz”ün yönetmeni Deniz Akçay şöyle diyor: “Bu film, **yedi senelik terapi sürecinden** sonra ortaya çıktı. Hiç kimsenin ölümle adam gibi baş edemediğini gördüm.”

BABANIN KAYBININ ARDINDAN AİLE BİREYLERİNİN YAŞADIĞI DRAMİ ANLATAN, AHU TÜRKPEÇE VE LALE BAŞAR’IN BAŞROLLERİNİ PAYLAŞTIĞI “KÖKSÜZ” FİLMİNİN YÖNETMENİ DENİZ AKÇAY, ÖLÜMLE BAŞ ETME, anne-kız ilişkisi, baba figürü ve bu ilk sinema deneyimiyle ilgili fikirlerini paylaştı. Film, İstanbul Film Festivali başta olmak üzere pek çok festivalden ödülle döndü ve bu hafta Başka Sinema ile vizyonda.

Dört karakteri de işleyebildiğiniz bir aile dramı yaratmışsınız. Ailenin küçük kızını sessiz bir anlatıcı olarak mı kurgulamıştınız?

Küçük kızı, Özge’yi yazarken bunu planlamamıştım. Fakat senaryo bittiği zaman fark ettim ki, her şeye o kadar çok maruz kalan bir karakter ki gerçekten sadece o gözlemleyebiliyor. Birisiyle illa ki

özdeşleşmem gerekseydi herhalde onunla özdeşleşirdim.

Hikayenin tamamıyla da özdeşleşebiliyor musunuz? Kişisel deneyimlerinizden, kendi damarlarınızdan mı aktı bu hikaye?

Olanların çoğu kurmaca fakat durumun özü çok gerçek. 15-16 yaşında babamı kaybettim ve ondan sonra ailece muazzam bir kaosun içinde kaldık. Bizim ev, filmdekinin aksine konuşulmayan bir evdi. Ancak yine de kaos vardı. Biz üç kız kardeşiz. Filmdekinin aksine bir oğlan çocuğu yok. Ailede, o kadar küçük yaşta kimse de yok. Karakterlerin hiçbiri birebir değil. Anne karakteri de gerçekten farklı. O kadar büyük patlamaları, öfkesi olan bir kadın değildir annem. Hikayedeki tek

gerçek karakter anneanne. Zaten onu da gerçek anneannem oynadı.

Anneanneniz profesyonel oyuncuların yanında olmasına rağmen çok samimi ve rahat görünüyor.

Normalde kamerayı yüzüne tuttuğunuz zaman gülmekten ve utanmaktan bakamayan biridir. Ancak ben onun oynamasını çok istiyordum. Bizim ailemiz için ölümsüz kılacak bir şey olsun istedim filmde. Oynamaya yanaşmayacağını bildiğim için, bu role oyuncu bulamadığımı, çok zor koşullarda çektiğimi, anneanne rolü için oyuncuların çok para istediğini, o oynamazsa filmi çekemeyeceğimi anlattım. Tamamen görev bilinciyle oynadı. Sanırım tüm sertliğine rağmen onun bölümlerinde filme bir rahatlık geliyordu.

‘Sert’ diyorsunuz. Sizin için sert bir film mi bu?

Evet, benim için çok zor bir film oldu. Ben babamın vefatını kabul etmek için yaklaşık yedi sene terapi gördüm. Yasın beş evresini yaşadım. Senaryoyu yazmak da çok zordu. Veda niteliğinde oldu. Film bitti, izledim ve dedim ki “Evet benim babam öldü.”

Peki çatışmaları, karakterlerin sırlarını göstermekten sakınmaması anlamında da sert bir film mi sizce? Seyirciyi zorlamak istediniz mi?

Bir parça zorlamasını arzu ettim. Özellikle anne-kız ilişkisi açısından zor bir film olduğunu düşünüyoruz. Aslında,

baktığınız zaman aralarında bir aşk, bir karı-kocalık durumu var. Ancak buna rağmen bir düşmanlık da var.

Annenin bencilliğini, sevgi sanılan o bencilliği göstermek, fedakar anne prototiplerinden ayrılmak adına da cesur olduğunuzu düşünüyor musunuz?

Çocuklarına tutunmaktan başka bir açar yol olmaması, çocuklarını serbest bırakmaktansa kendini güvene alması, onların sevgisiyle kendini güvende hissetme zorunluluğu, muazzam bir bencillik aslında. Kötü niyet ihtiva etmemesine rağmen, bilinçdışı ona çalışıyor. Kadın gerçekten saatli bir el bombası gibi.

Bu hikayenin kişisel bağlarının yanı sıra, özde insan psikolojisi üzerine de bir şeyler anlatma amacınız var mıydı? Psikanalitik çalışmalarınız yoğun muydu?

“Köksüz”, çok yoğun, yedi senelik terapi sürecinden sonra ortaya çıktığı için ister istemez ilgim psikanalize kaydı. Okumalar, izlemeler yaptım. Filmlere, insan ilişkilerine baktığım yer, gördüğüm

metaforlar değişti. Benim çevremde, benzer yaşlarda babalarını kaybetmiş çok arkadaşım oldu. Çok hikaye dinledim ve önemli bir kısmına şahit oldum. Üç aşağı beş yukarı hiç kimsenin ölümle adam gibi baş edemediğini gördüm. Ölüm, bizim hayatımızdaki en anormal normal. Hepimiz, normal olduğumu biliyoruz ama aslında çok anormal bir şey. Baba kaybindan sonra evde oğlan çocuğu varsa, kendisini ister istemez bilinçdışında annesinin kocası ilan ediyor. Onların pek çoğu hayatlarında düzenli ilişki kurma, ev kurma konusunda sıkıntı yaşıyorlar çünkü zaten bir aileleri oluyor. Oğlan, evin reisi olmak ve direksiyona geçmek ister ama henüz ona sıra gelmediyse yeri arka koltuktur.

Bu anlamda, filmdeki pek çok olay psikanalitik göndermelerle yüklü diyebilir miyiz?

Evet, oğlan çocuğunun seçtiği kadın, lavabo giderinin tıkanıklığı, pis suların akışı, çocuğun her şeyi yüzüne gözüne bulaştırması gibi göndermeler var. Filmdeki

herhangi bir objeyi, çarçur edemezdim. Zaten 81 dakikalık bir film. Hiçbirini tesadüfen kullanmak da istemedim. Her şeyin efektif olmasını istedim, tabii samimiyetsizliğe kaçmadan.

Kadınların ‘erkeksiz’ kalınca düştükleri beceriksizlik hali de vurguladığınız konulardan. Buna dair çevrenizden ne tür gözlemler biriktirmiştiniz?

Bir jenerasyonun iliklerine işlemiş bir inanış var. Üç kadının bir araya gelip, yemeğe gidememesi gibi benzer hikayelere sık sık tanık oldum. Üç kadının bir adam etmeyişi zavallılığı bana çok dokunuyor. Oysa büyük kız çalışıyor, iyi maaş kazanıyor, dışarıda her şeyi yapıyor ama annesinin gözünde ‘bir adam’ edemiyor.

Biraz da oyunculara gelelim. Bir aile yaratırken, bireylerin birbirlerine fiziksel olarak benzemesine özellikle özen göstermiş gibisiniz?

Ahu Türkpençe’nin yer alacağı en başından beri netti. Küçük kız için pek çok sarışın aday vardı ama ikna olmadım. Bu ailenin hiçbir bireyinin dışlanmamasını istiyordum.

En büyük şansım anne ile oğlan gerçek hayatta da ana-oğul olmasıydı. Arayıp arayıp bulamadım. Sonunda bulunca çok rahatladım. Savaş Alp Başar yetenekliydi fakat set deneyimi hiç yoktu, yine de onu tercih ettim.

2000 yılından beri senaristlik yapan biri olarak, bu senaryoyu da bir başkasının çekmesini mi arzu etmişsiniz?

İlk yazdığımda, eşim, yönetmen Ahmet Katıksız’ın çekmesini hayal etmiştim. Ancak senaryoyu okuyunca “sen bu filmi zaten çekmişsin yazarken, bu filmi sen çekmelisin,” dedi. İki gün boyunca Ahmet’ten nefret ettim. Senaryoyu beğenmediğini ve kibar bir şekilde çekildiğini düşündüm. Sonra, o gözle okuyunca her milimetresi planlanmış bir senaryo olduğunu fark ettim.

Eşim, yardımcı yönetmenlik ve yapımcılık yaptı. Set, dokusuna çok hakim olduğum ama hiyerarşisini bilmediğim bir yerdi. Bu nedenle küçük bir ekip kurduk. Tanışlarımızla yola çıktık ve herkesin desteğiyle çıktık. Detaylı bir şekilde dekupe yaparak sete çıktım.

DİRENİŞE DEVAM!

Ömer'in bu hayattaki menkıbesi nedir? **Filistinli sinemacı Hany Abu-Assad'a** göre 'her şeye rağmen direnmek!' Bu hafta vizyonumuza giren **“Ömer”in (Omar) yönetmeniyle** mecburen filmi aştık, hatta **Gezi'nin öncesi Emek sineması** mevzuları da dahil, hayata daldık.

SIKIŞIKLIK DUYGUSUNU (HELE Kİ İŞGAL TOPRAKLARDA) ANLATMANIN YOLU SLOGANDAN FAZLASINI, İÇİNDE YAŞADIĞIMIZ ACI VE AÇMAZLARI TESBİT ETMEKTEN GEÇİYOR MALUM. FİLİSTİNLİ SINEMACI HANY ABU-ASSAD da zaten “Herkes değebilecek öyküler anlatmak istiyorum” diyor. “Vaat Edilen Cennet” (Paradise, Now) filmiyle bu çekişsizliğin alasını anlatan yönetmen yeni filmi “Ömer”de entrikayı aşk, dostluk ve ihanete bağlıyor. Cannes’da Belirli Bir Bakış’ta aldığı ödülün ardından Oscar’a aday olan “Ömer”, ‘bu koşullarda olmaz’lığın filmi. Nitekim Filistinli fırıncı genç Ömer, lise öğrencisi aşkı ve dava sahibi arkadaşlarının tutunduğu titrek zemin İsraili ajanın devreye girişiyle iyice kayıyor. Politik gerilime meyleden “Ömer”le beraber kaotik mevzulara da dalıyoruz.

“Ömer” aşk, şüphe ve ihanetler silsilesi. Nasıl oluştu film?

“Vaat Edilen Cennet”i çekerken önüme çok engeller çıktı, İsraili yetkililer çok köstek oluyordu. Film ekibi içinde de sürekli huzursuzluk vardı. Sanki içimizden birisi İsrail ajanıymış ve her an sabote edilecekmişiz gibi paranoyalara kapıldığımızı bile söyleyebilirim. Ekibinize olan güveninizi kaybettiğinizde akıl sağlığı da devreden çıkıyor. Şüphe böyle bir şey! Bunlar “Ömer”i yapmama sürükleyen şeyler ama ayrıca başka gerçek bir hikayeye dayanıyor; İsrail istihbarat ajanıyla mecburen işbirliğine giren bir Filistinli’nin yaşadıkları.

Ömer sizin için neyin sembolü?

Cesaretin! İşgal altında normal bir

hayat, aşk isteyen naif, sevecen ve bizden bir genç! O çocuk mecburiyetten savaşıyor. Çaresizlikten iki arada bir derede kalıyor, idare ederim sanıyor ama mümkün değil. İsraili ajanla baba-oğul ilişkisi kurmaya ramak kalmışken ihanetle sarsılıyor. Dünyanın her yerinde geçebilirdi. Çünkü üzerimizdeki baskıları hissetmek için beton duvarları görmemiz gerekmez. Yani cennet de burası cehennem de. Kapitalizm bizim coğrafyada daha bir yıkıcı. Her yerde güvenlik adına kameralar var zaten, izleniyorsunuz değil mi? Bunu kullananların vicdanına, hukukuna ne kadar güveniyoruz?

Güvenmiyoruz, dediğimizde neredeyiz sizce? Biz geçen yıl (Nisan 2013)

“Sinemamız yıkılmasın” dedik, gazı yedik.

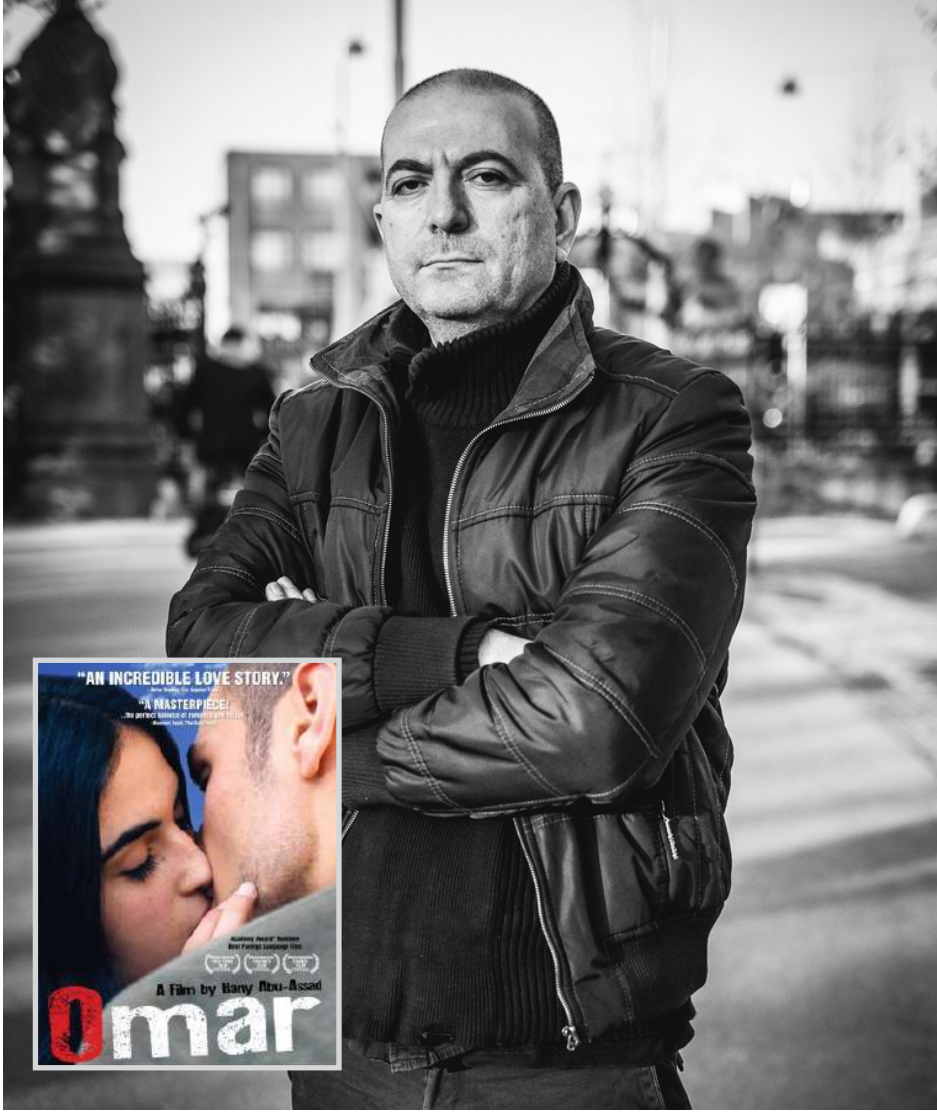
Direnişe devam! Sanat, sinema büyük bir projektör. Kapitalizmin amacı malum, şüphe ve düşman yaratmak. Bizi koruyacak otoriteye ve silaha ihtiyacımız olduğu yanlışını yaratarak besleniyor. Sinema direnişinizin aslında daha büyük huzursuzluklara denk geldiğinin farkındalar. Siz bari sinemam elden gitmesin derken, önceki elden gidenlere ve gideceklerine isyan ediyorsunuz, bunu biliyorlar.

Yani sinema çoğu zaman sadece ‘sinema’ değildir.

Her anlamda evet! (Kahkahalar) Belli ki aleyhimize işleyen düzene isyan ediyoruz. Gerisi bahane. Her şeye rağmen direnmeye devam etmek gerek. Başka yolu var mı!

Ömer’in kıışsızlığı siz de yaşadınız?

Şimdi yeniden döndüğüm Nasıra'da doğdum ve büyüdüm. Sürekli etrafımızı kollamamız gerekti. Annemler sürekli dikkatli olmamı ve kimseye güvenip fikirlerimi söylememem gerektiğini tembihlerdi. Kimin köstebek veya İsrail ajanı olduğunu bilemediğimiz için feci güvensiz bir ortamdı.

Zaten filmde de Ömer'in karşısına çıkan İsrail ajanıyla her şey kördüğüm oluyor.

Büyük bir enrika değil, paranoya illa da takip edilmediğiniz manasına gelmez malum. Politik gerilim türünü seviyorum. Amerikalılar başarılı, "Akbabanın Üç Günü" (Three Days Of The Condor, 1975) çok başarılıdır ama artık meseleyi çözüme bağlayan filmler yapıyorlar. Fransızları ve Mısır sineması örneklerini de seviyorum. Politik meseleleri insana bağlayan her hikaye güzeldir. Kara film türünün en başarılı yanı dönemi yansıtmalarıdır. O da memnuniyetsizlik ve sıkışma hissi.

Kendinizi Filistin davasına adanmış bir sinemacı olarak görüyor musunuz?

Filistin davasına inanıyorum, bu kadar basit. Ama sinemacıyım. Propaganda değil insana dair duygunun, ancak sanatla değebileceğine inanıyorum. Bu filmi tamamen Filistinli özel yatırımcılar ve ekiple çektik. Hedef genç sinemacıların önünü açmak, iş olanağı yaratmak. Filistin sineması ülkesi gibi parçalanmasın, üretim olsun. Propaganda değil, insanlık namına sanata gerek var.

Ömer'i çekerken sorun yaşadınız mı?

Hayır! Bilakis tuhaf bir şekilde İsraili yetkililer çok yardımcı oldular. Tam olarak ne değişti, bilemiyorum ama yine sorun çıkarsalardı bu kez dünya medyasında kendilerine 'kötü reklam' olabileceği ihtimalini de düşünmüşlerdir. Bir de her şey yıllar içinde değişiyor. Sinema çok önemli bir iletişim aracı ve ben de 'kötü adamı' mimlemek peşinde değilim. İnsana dair hikayeler anlatmak istiyorum. Karikatürize etmek kolay ama ben İsrail ajanını da 'insan' olarak göstermek istedim. İki tarafın da derdi beni geriyor çünkü.

Neticede filmin 'kötü adam' işgalin

kendisi değil mi?

Evet bu da yetkilileri bozabilecek bir şey ama "Vaat Edilen Cennet"ten bu yana az çok sesimizi duyurduk. Dünyanın her yerinde yaşanabilecek dostluk, aşk, güven ve ihanet gibi duyguları yakalamak istedim. İşgalin nasıl da günlük yaşamlara sindiğini göstermek gerek. Ben Ömer'in yaşadığı aşk hikayesi ve sıkışıklığı anlatıyorum ki evrensel bir duygu yakalayayım. Yoksa işgal bittiğinde filmin sanat yapıtı olarak değeri kalmaz. Ömer'in aşması gereken Tecrit Duvarı görünen bir engel. Bunun sonucu karşımıza çıkan görünmez engellerle de ilgiliyim.

Çoğu Batlı meslektaşım Tecrit Duvarı'nın Filistin ile İsrail'i ayırdığını düşünüyor.

Biliyorum, çoğu kişi de bana sordu. İşte filmler duygulara seslenince haber bültenlerinde atladığımız şeylerin farkına varıyoruz. İsrail, Filistin bölgelerini birbirinden ayırdı, komşuyu, kardeşi, şehirleri, köyleri birbirinden ayırdı. Batı Şeria'da yaşayanların seyahat belgeleri yok. Yani 15 kilometre ötedeki denizi bile göremiyorlar. Peki nereye, nasıl gidebilirsiniz? Bir yere gidemezsiniz, filmi bunun metaforu olarak da kabul edin.

Ama umutsuz değilsiniz çünkü film yapıyorsunuz.

Umut olmadan yaşanmaz ama hayatın dinamiği de böyle. Üçyüz yıl da işgal etseniz bırakıp gitmek zorunda kalıyorsunuz. Dünya dengeleri her an değişiyor. Çünkü menfaatler dengesi karmaşık. Irak mesela, öncesinde işgali ve çekilmeyi tahmin edemedik. Meseleyi sadece İsrail-Filistin meselesi olarak görmüyorum, süpergüçlerin menfaat çatışması olmasa belki sorun çözülecek. Filistinli şair Mahmut Derviş'in dediği gibi 'umut insanlığın tedavi edilemez bir hastalığıdır'. Derken umutlarını sıralar. Bu işgal de bir gün sona erecek.

Ama 'tedavi edilemez hastalık' işte!

Aynen. Bu filmler direnişin sembolü! Adaletsizliğe ve işgale karşı direniş. Filmler, malum dünyayı değiştirmez ama farkındalık yaratarak değişime ivme sağlar. Sadece dünyanın geri kalanına değil Filistinlilere de bir bakış kazandırmasını isterim. Sesimizi duyursun isterim!

PAN-DANE TO TAMAGO-HIME

Hayao Miyazaki, Studio Ghibli Müzesi için çektiği 12 kısa filmde sekizincisi olan “Pan-dane To Tamago-hime” filminde Bruegel’in “Hasat Zamanı” tablosundan esinlenmiş. Kötü bir cadının emrindeki sevimli bir yumurta, hamur arkadaşı sayesinde özgürlüğüne kavuşuyor.

YÖNETMEN Hayao Miyazaki
YAPIM 2010 Japonya
SÜRE 12 dk.

BİR SOSYAL MEDYA FENOMENİ OLMADI AMA YİNE DE ÇOK ANLAMLIDY. GEZİ DİRENİŞİNDEN BERİ HAYRANLIKLA İZLEDİĞİMİZ yaratıcı zeka; “Adam gibi adam, insan gibi insan” sloganıyla yönetmen harikası Hayao Miyazaki’yi Bağımsız İstanbul Belediye Başkan Adayı gösteren enfes bir tasarıma imza attı.

Bir yanda ustanın ak sakallı, kısıp gözlü fotoğrafı, diğer yanda ustanın kahramanlarıyla poz verdiği bir illüstrasyon. Altaki slogan daha çarpıcı: “İstanbul’da sevgiye o kadar ihtiyaç var ki.”

Gerçekten de var. Gündelik siyasete boynumuza kadar battığımız ama kafamızı dışarıda tutabildiğimiz bir dönemde hayali bir aday olarak karşımıza çıkmasına şaşırma mıyız? Kesinlikle hayır. Hatta şöyle diyebiliriz, çıkması kaçınılmazdı. Çare Miyazaki!

Distopik emareler gösteren ama distopyanın dengelerini şaşırtan şu dönemde Miyazaki’nin ütopyik hayallerine çok ihtiyacımız var. Üstelik Miyazaki’nin

kısacık filmlerinde bile kendini belli eden sevgiye dayalı politikasını unutmamak lazım.

Miyazaki, Studio Ghibli Müzesi için çektiği on iki kısa filmde sekizincisi olan “Pan-dane To Tamago-hime” filminde Bruegel’in “Hasat Zamanı” tablosundan esinlenmiş. Kötü bir cadının emrinde çalışan sevimli bir yumurta, hamurdan arkadaşının sayesinde özgürlüğüne kavuşuyor.

Üstelik bir kurtarıcıya dönüşen ‘hamur adam’ krallıktaki diğer emekçilerin de kurtuluşu oluyor. Emekten yana tavrını romantik bir krallık dönemi güzellemesiyle sunan Miyazaki masumiyetin, çocuksu arkadaşlığın güzelliğini hatırlatıyor.

Sinemalarda daha uzun bir Miyazaki filmi var şimdi, normalde ustanın sinemalara gelişi beraberinde bir şenlik havası getirir ama bu defa değil. Sinemalara gelen filmi 15’lik masum kalbiyle izleyip etkilenmesi gereken güzel bir çocuk gözü dönmüş bir hırsın kurbanı oldu!

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

1- *Berkin ve Devlet Terörü*

14 yaşında ekmek almaya giderken polis tarafından vuruldu Berkin Elvan. Günlerce komada kaldı ve sonunda bu dünyadan çekip gitti. 'Devlet terörü'nün son kurbanı oldu. Failleri belli değil!!! Cenazesi adeta vicdan ayaklanmasına dönüştü. SAPIK Berkin Elvan ve genç yaşta terör nedeniyle ölenleri anıyor bu hafta...

2- *Duvar'daki isyan eden çocuklar*

Yılmaz Güney'in "Duvar" filmini hatırlayın, çocuk hükümlülerin yattığı cezaevinde her türlü işkence uygulanır. Yılmaz Güney'in Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde yaşanan, tanık olduğu olaylardır filmin ilham kaynağı. Çocuklar isyan eder. Yıllar sonra cezaevi müdürü, isyanın çıkmasıyla çocuklara uygulanan işkencenin anlaşıldığı ve sona erdirildiğini anlatmıştır.

3- *Min Dîr'in yetimleri*

Miraz Bezar'ın çektiği "Ben Gördüm" (Min Dît) ise 90'larda Diyarbakır'da devlet terörüne şahitlik eden çocukların hikayesini anlatır. Annesi ve babası gözleri önünde güvenlik görevlileri tarafından öldürülen çocukların yaşadıklarını izleriz. Bezar yaşamışlıklardan yola çıkarak çektiğini söyler filmi.

4- *Hejar'in operasyon anıları*

Handan İpekçi'nin "Büyük Adam Küçük Aşk" filminin küçük Kürt kızı Hejar da polis terörünü birebir yaşayanlardanır. Dedesinin bıraktığı eve yapılan operasyondan (aslında yargısız infaz) son anda kurtulur. Operasyonun tesadüfi tanığı da bir yargıçtır.

5- *Fırat'ın yazdığı haber*

Sedat Yılmaz'ın "Press" filmi Özgür Gündem gazetesinin Diyarbakır bürosunda 90'lı yıllarda yaşananları anlatır. Fırat da bir nevi getir götür işlerine bakan büronun stajyeridir. Muhabir abileri tek tek faili meçhule kurban gider. Öldürülen son muhabirin cansız vücudunun fotoğrafını çekmek ve haberini yapmak da Fırat'a düşer.

AYLIK SİNEMA DERGİSİ

Altyazı

MART 2014

Ergenliğin Gündökümü:
Mavi Dalga

Lars von Trier'den İtiraf

Miyazaki'den Rüzgâr Yükseliyor

Michel Gondry ile söyleşi

Sınırsızlar Kulübü

+ HEDİYE AFIŞ: RÜZGÂR YÜKSELİYOR

www.altyazi.net

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ASLINDA CGI İNSAN ELİNİN YAPABİLECEKLERİNE ULAŞMA, HATTA ONU GEÇME
POTANSİYELİNE SAHİP. FAKAT BEN CGI’İ DENEMEK İÇİN ÇOK GEÇ KALDIM.”

Hayao Miyazaki